

Přátelství na celý život

8 Oldskauti:
I dospělí si
mohou hrát

14 Jaroslav Svěcený:
Díky hudbě
poznávám nové lidi

23 Pravidla 4. ročníku
soutěže Srdce
s láskou darované

age

age[®]

Hana Víchová: Souhra
(2016; suchý pastel)

Život je nádherný v každém věku

Z obsahu

6 Epištoly: Mám, nebo nemám bobříka mlčení? 8 Sonda: Skauti na celý život aneb I dospělí si mohou hrát 14 Jaroslav Svěcený: Díky hudbě poznávám nové lidi, s nimiž si mám co říct 18 Cesta za snem: Pes je můj kamarád i pomocník 23 Soutěž: Pravidla 4. ročníku soutěže Srdce s láskou darované, který právě odstartoval 30 Reportáž: Českem s pochodní od srdce k srdci	34 Tomáš Havlínek: Bořím limity a trochu riskuju 39 Fejeton: Dialog, nebo monolog? 40 Tip na výlet: Exotika u sousedů Na Saharu autem za pár hodin 42 Povídka na pokračování: Vražda v hotelu Granada (2) 44 Tvoření pro radost: Náušnice z foamiranu

Distribuuje zdarma také na všechny základní a vybrané mateřské školy v ČR. Náklad 8200 výtisků.

Vydavatel:

ANTECOM s.r.o., Blatenská 2166/7, 148 00 Praha 4
IČ: 2836 2926, produkce@antecom.cz, www.antecom.cz

Redakční servis: +420 602 313 176

Šéfredaktorka: PhDr. Jana Jenšíková, jednatelka společnosti ANTECOM, vydavatelství časopisů TRADE NEWS, AGE a TECH EDU

Redakce: Mgr. Miloslav Jenšík, PhDr. Věra Vortelová, Štěpánka Kotrbová, Ing. Vlasta Piskačová, Tomáš Kiss, Ing. Mgr. Daniel Libertin, PhDr. Jiří Frey, PhDr. Jozef Gáfrik, CSc.

Grafická úprava: Kateřina Jelínková

Produkce: Mgr. Marek Jenšík

Datum vydání: 1. 9. 2017

Vydáno v Praze jako dvouměsíčník. MK ČR E 20841 / ISSN 1805-5524

Partner:

OPTYS, spol. s r. o.

U Sušárny 301, 747 56 Dolní Životice

Tel.: +420 553 777 392, e-mail: skola@optys.cz

Tisk a distribuce: OPTYS, spol. s r. o.

Náklad: 8200 kusů

Foto na titulní straně: Eva Stanovská – Oldskautské rozjímání u táboráku

Za obsah inzercí zodpovídá inzerent. Žádné části textu nebo fotografií nesmí být používány, kopírovány nebo jinak šířeny v jakémkoliv formě či jakýmkoliv způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

*4. ročník celostátní soutěže pro dětské týmy
Srdce s láskou darované odstartoval!*

*Už na 18 tisíc
soutěžících a 880
soutěžních prací.*

Až do 20. 12. 2017 můžete poslat svůj příspěvek prostřednictvím webu www.srdceslaskou.cz.

Až do 15. 3. 2018 můžete dát svůj hlas příspěvku, který se vám nejvíc líbí.

Podrobná pravidla a informace o předchozích ročnících na www.srdceslaskou.cz.

www.srdceslaskou.cz

0 zázracích nejen v létě

„Existují dva způsoby, jak žít život. Ten první je myslet si, že nic není zázrak. Ten druhý je myslet si, že všechno je zázrak.“

Albert Einstein

Jak jste prožili léto? To naše grafička Katka vyprávěla, že měla léto plné zázraků. Třeba když s kamarády – dvěma kluky a třemi holkami – odjela na prodloužený víkend brigádničit na faru do Zdic u Berouna. Sekali trávu, natírali okna a papapety nebo dávali vratům nový kabát. A zažili při tom pár obyčejných neobyčejných věcí.

Do vrat se pustila dívčí část výpravy v pátek ráno a dala jí opravdu zabrat. Starý nátěr se držel zuby nehty, ať vzaly špachtli nebo brusku, nakonec skončily u odstraňovacího nátěru. Byl zrovna parný den, a tak když se celá parta vrátila z oběda v místní hospůdce, dostala Katka chuť na zmrzlinu. V místní cukrárně bylo však zrovna prázdné, a tak si o ní musela nechat jen zdát. V podvečer, když už začínaly s novým nátěrem, objevila se u nich zčistajasna místní obyvatelka, nanuky v ruce. Prý, když tak pilně v tom vedru pracují, přijdou jim k chuti. Nevěřicně na ni zíraly, a aby toho nebylo málo, byl to zrovna tvarohový „Míša“, kterého má Katka nejradši.

Sobotní večer po práci grilovali a žízeň byla veliká. Jeden z kluků se proto nabídl, že zaběhne do hospody pro pivo. Dlouho se nevracel, protože, jak pak vyprávěl, v hospodě se na pivo stála fronta. Svíral v ruce petku a trpělivě čekal, až na něj přijde řada, když se s ním dal do řeči pán stojící před ním. Kamarád mu vyprávěl, že tu brigádničí na faře, co všechno udělali a jak jsou vyprahlí, tak už se na něj určitě všichni těší... Pán zaplatil své pivo a nahlásil hostinskému: „A to platím taky.“ Tím „to“ myslel 4,5 litru pěnivého moku, které pak s vděčností k onomu dárci zahučely ve vyprahlých hrdlech brigádníků. A aby toho bylo do třetice, ještě ten večer přišel za nimi pan údržbář-včelař a věnoval každému kilovku voňavého medu...

Americký spisovatel William Saroyan napsal: „Hledej dobro všude kolem sebe, a když nalezneš, vylákej ho z úkrytu a dovol, ať se hrdě zaskví v plné kráse.“

Někdy to hledání a lákání dobra z úkrytu dá docela fušku, někdy to jde samo. Záleží však jen na úhlu pohledu, protože malých velkých věcí, které stojí za vyzdvihnutí, je kolem nás neustále přehřel, spíš nám na ně v AGE nezbývají volné stránky.

Je to jako v tom vtipu, kde jdou dva chlapíci po ulici a leje jako z konve. Ten usměvavý se ptá, proč se ten druhý tak mračí:

„Ale to mě štve, že prší,“ zní odpověď.

„Já jsem rád,“ poznamená smíšek.

„Proč, prosím vás?“

„Protože by pršelo stejně, i kdybych nebyl rád, tak jsem radši rád.“

Tak buďme rádi a nezapomínejme se na sebe usmívat, bude nám všem líp.

Jana Jenšíková, šéfredaktorka

Mám, nebo nemám bobříka mlčení?

Náhoda svede neuvěřitelné kousky. Popadl jsem doma pár knížek, ke kterým už nemám žádný vztah, a odnesl je do pouliční výměnné knihovničky. Jak jsem zkoumal, co by tam naopak mohlo zajímat mne, padl jsem na knihu Američanky Marcie Davenportové Údolí rozhodnutí. Kolikrát jsem ji už minul v knihkupectví či v antikvariátě? I když autorka bývala přítelkyní Jana Masaryka, nikdy mě nenapadlo v její knize zalistovat. Až teď. To mi povězte, proč tak najednou? A jen jsem to udělal, octl jsem se v říši divů!

Jsou věci mezi nebem a zemí, nad kterými zůstává rozum stát. Z knihy mi vypadla do ruky kartička, z které si kdosi – možná minulý týden, ale spíše už před mnoha lety – udělal záložku. To samo o sobě není nic neobvyklého, ale vydržte. Kartička datovaná před Vánocemi roku 1954 nabízela pár tehdy dost hledaných knih. Perforací oddělený objednávkový kupon byl vyplněn písmem, které mi bylo náramně povědomé.

Četl jsem a nevěřil svým očím. Stálo tam dívčí jméno a tehdejší adresa mé ženy Julie, v té době patnáctileté gymnazistky! S vlastnoručním podpisem! Nikdy objednávku neodeslala, ale zřejmě si ji založila do knihy, kterou právě četla. Tu pak třeba někomu půjčila, snad naopak vrátila, možná ji někde zapomněla... Vsadit lze jen na to, že kartičku nemohla vložit do knihy, ve které jsem ji našel; ta vyšla až roku 1992. Kolika knihami, kolika rukama kartička prošla od oněch adventních dní, než dorazila až ke mně a mým prostřednictvím k té, která ji kdysi poslala do oběhu?

To bychom měli jednu náhodu jako hrom. A co řeknete té další? Pár dní po objevu čarodějné kartičky jsem narazil na dávno zasutou krabici se starými mapami a fotografiemi, mezi které se zapletl můj pradávný skautský zápisník. Když byl u nás roku 1968 obnoven Junák (a hned zase posrpnovými „normalizátory“ rozpuštěn), mezi spoustou nových vlčat, která se hrnula pod praporek s lilíí, byl i můj syn Marek, dnes producent tohoto časopisu. Vymyslel jsem tehdy pro jeho oddíl bojovku, na jejímž konci měli kluci objevit

ten památný notýsek. Asi by je to bylo potěšilo, jenže nápad měl chybičku: ať jsem dělal, co dělal, notýsek ne a ne najít! Nakonec jsem si vypomohl nesrovnatelně vzácnější relikvií, prvním ročníkem Foglarova kultovního časopisu Mladý hlasatel. Vycházel ještě o dost dřív, než jsem se naučil číst, ale táta mi jej jasně kupoval a číslo za číslem ukládal na potom.

Nedalo mi to a nezvěstný sešitek jsem ještě drahý čas hledal. Marně. Nakonec jsem se smířil s tím, že je zřejmě jednou provždy ten tam, a pustil tu ztrátu z hlavy.

A vidíte – bezmála půl století po marném pátrání, při kterém jsem obrátil všechny své poklady vzhůru nohama, byl skautský zápisník z roku 1947 znovu na světě! Právě když mu bylo sedmdesát let!

Slůvko „právě“ neberte nikterak okrouhle. Notýsek jsem objevil v úterý 19. července. A pod stejným datem (jen s tím rozdílem, že v roce 1947 to byla sobota) jsem v něm našel svůj první tábornický záznam:

„Příjezd na tábor. Stavíme podsady stanů.“
Opravdu jsme je budovali my, vlčata od čtrnácti do jedenácti let. K těm posledním jsem patřil i já. Práce řídil oddílový a táborový vůdce, jinak příští oktáván gymnázia, na kterém jsem měl v pondělí 1. září zasednout do primánské škamny. Krajinky někdo předem dovezl a složil na pokraji lesa, pily byly v putovní výbavě tábora, sekyrku měla většina z nás

Jsou věci mezi
nebem a zemí,
nad kterými
zůstává
rozum stát.

svou, hřebíky jsme vyfasovali. Dál už to bylo na nás. Abych byl poctivý, pomáhali nám tři nebo čtyři starší skauti. Přitom ale dost hleděli na to (a ne z pohodlnosti), abychom si pokud možno všechno, co bylo v našich silách a schopnostech, udělali sami.

Ošklivou třísku z dlaně mi pomoci spínacího špendlíku obratně a vcelku bezbolestně vyoperoval rádce naší družiny Racků. Vyznal se, v květnu mu bylo už třináct. Nazítří jsme postavili kuchyňský přístřešek a kousek dál v lese vykopali a lavicí opatřili nezbytné příslušenství. A pak už se rozjel bohatý program. Ti o něco starší se snažili získat orlí pera. My mladší jsme lovili bobříky.

Přijde mi zvláštní, že kdykoli a kdekoli se zmíním o našich klukovských honbách za bobříky, které geniálně vymyslel Jaroslav Foglar-Jestřáb, pokaždé se mě hned někdo zeptá, zda jsem získal i bobříka mlčení. Kdo to snad neví: po čtyřiašedesáti hodinách jste nesměli ani špitnout. Ale proč se, proboha, na to všichni ptají zrovna mne?

No, nikdy jsem nebyl za nemluvu... Nicméně po několika marných předchozích pokusech jsem bobříka mlčení ulovil právě na onom táboře. V zápisníku mám o tom záznam z 5. srpna. Přiznávám, dopomohl mi k němu speciální dispens. V latině se tím slovem rozumí prominutí, zproštění zákonné povinnosti.

V římskokatolické církvi uděluje dispens (co vím já, bezvěrec) papež. Mně jej stran bobříku mlčení udělil táborový vůdce. Jenže dodnes nevím – byl k tomu vůbec oprávněn? Co když něco takového směl jen sám bratr Rudolf Plajner, v té době náčelník všeho československého junáctva? A co když ani on ne?

Platil mi vůbec odlehčený bobřík? Hrůza pomyslet! Aby bylo jasno, mlčet jsem musel, ale ne čtyřiašedesát hodin v jednom tahu, to bych nezvládl do smrti. Měl jsem protekci? To byl pojem z docela jiného světa. Nebyl ten dispens výrazem ustrnutí nad zoufalcem usilujícím o nedosažitelnou trofej?

Na každý pád v něm byl kus psychologie. Snížil mi práh dostupnosti cíle. Čtyřiašedesát hodin? Já? Po několika marných pokusech bych to byl jednou provždy vzdal. Ukládat někomu úkol, na který při nejlepší vůli nemá, je nesmysl. Dostal jsem takový, abych se sice i tak pořádně potrápil, ale dostal šanci jej splnit.

Rozhodně to byl vděčný fór pro všechny kolem, kteří se mými mukami velkolepě bavili po řadu dní. Musel jsem vydržet jednu dvanáctihodinovku od osmé večerní do osmé ranní a dál už jsem povinně kušoval vždy jen dvě hodiny denně, o to víc ovšem vystaven spoustě navenek zlomyslných, ale pro mne asi velice výchovných provokací. I má spoluvlčata nejspíš dostala svůj úkol. A plnila jej ostošest, to si pište! Jak jsem to přesto dokázal, už nevím. Ale dokázal. Tak mi toho bobříka neberte. Mám proč být na něj pyšný.

Tehdy v sedmačtyřicátém jsem strávil celý červen na škole v přírodě s naší báječnou „účou“, na kterou jsem už na stránkách AGE vzpomínal, červenec a půlku srpna nejprve na prázdninové osadě a potom na onom krásném skautském táboře na Sázavě. Dva a půl měsíce života v táboře, převážně vyplněného tryskovým pohybem mezi bojovými i sportovními hrami. Neměli jsme tušení o budoucím věku mobilních telefonů, notebooků a tabletů. Nic proti nim, na mou duši. Ale co kdybychom těm dnešním holkám a klukům tu a tam alespoň na chvíli zařadili zpátečku do časů stavění podsad, lovů bobříků a výprav za záhadnými hlavolamy?

Text: Miloslav Jenšík

Foto: archiv autora

Uložit někomu úkol, na který při nejlepší vůli nemá, je nesmysl.

Skauti na celý život aneb I dospělí si mohou hrát

Na skautingu
je krásné, že
nemusí končit
dětstvím.

Na úplném začátku musím přiznat: tohle povídání nebude objektivní. Jsem skautkou od svých patnácti let, skautů si vážím a obdivuji všechny, kteří se věnují dětem. Pokud toto hnutí člověka správně chytne, stane se skauting životním postojem, který ho provází životem. Pro ty, co je neznají, bych zdůraznila základní myšlenky spojující skauty celého světa: přátelství, čestnost, touha pomáhat, láska k vlastní zemi, k jiným národům, k přírodě. Na skautingu je krásné, že nemusí končit dětstvím. A vztahů, které nás provází od dětských let až do stáří, si musíme považovat.

Místa činu: Vyškov a Wyszków

Mládi jsem strávila ve Vyškově na Moravě. Měli jsme štěstí, že jsme zažili alespoň krátký čas skautingu po roce 1968. Ačkoliv jsem pak žila od svých dvaceti let v Čechách, ráda se poslední dobou mezi své moravské skautské kamarády vracím. Starší a pokročilí se stávají tzv. oldskauty.

Ve Vyškově je zhruba dvacet oldskautů, kteří se pravidelně scházejí a pořádají společné akce. Setkala jsem se zde mimo jiné i s přátelstvím, které přesahuje české hranice. A právě o tom bych vám ráda vyprávěla společně s třemi skautskými kamarády: Jiřím Wolfem a Bohušem Zedníkem z Vyškova na Moravě a s Piotrem Adlerem z Wyszkowa v Polsku.

O tom, že je Vyškov na Hané, všichni víme. Až donedávna jsem však netušila, že existuje ještě jedno město podobného jména. Wyszków je srovnatelně velké polské město asi šedesát kilometrů severovýchodně od Varšavy. Ani je neminul neblahý osud mnohých polských měst: po válce se sem nevrátila polovina obyvatel, převážně židovských. Město bylo rodištěm Mordechaje Anielewicze, který byl vůdcem povstání ve varšavském ghettu.

Ale teď raději zpět k přítomnosti, která je mnohem příjemnější.

Náhody neexistují

Jak tedy došlo k propojení dvou měst s obdobným názvem? „K prvnímu setkání došlo náhodou v naší skautské klubovně ve Vyškově. Psal se rok 2002 a my jsme jako každoročně pořádali v klubovně mikulášskou besídku,“ zahajuje Jiří. „Skupinka polských přátel, které upoutala naše klubovna se skautským symbolem, vešla dovnitř a zcela spontánně jsme se spřátelili. Při písničce hrané na kytaru a veselé zábavě jsme si zkrátka padli do oka. A tak začala naše oboustranná upřímná setkání.“

A co k tomu za polskou stranu dodává Piotr? „Naším životům často pomáhá náhoda. Tak to bylo i s naším přátelstvím. Když jsem byl spolumajitelem a novinářem wyszkówského týdeníku Nowy Wyszkiwiak, dostali jsme nápad napsat o moravském městě, které se jmenuje stejně jako naše město Wyszków. A tak jsme se v předvánočním čase rozjeli do Vyškova. Při večerní procházce v parku jsme na bráně uviděli skautskou lilii. Vešli jsme dovnitř, kde vyškovští old-

skauti právě zpívali vánoční koledy. Když jsme sdělili, že jsme z Polska, okamžitě změnili repertoár a zazpívali polskou píseň Z młodej piersi się wyrwało. Hned jsme se cítili jako doma mezi přáteli. Naše první setkání trvalo dvě hodiny a při loučení nám tekly slzy. Srdce pozná přátele okamžitě.“

Cesty za novými přáteli

Poté, co si obě skupiny porozuměly, přišla touha se vzájemně více poznat. Došlo na návštěvu vyškovských skautů ve Wyszkové, přátelství se utužilo a ze vzájemných setkání vznikla každoroční prázdninová tradice. Skupiny z obou Vyškovů se setkávají na týden sudý rok v Polsku a lichý rok v Čechách či na Moravě. Dnes již zhruba patnáctiletá zkušenost všechny naučila připravit skutečně poutavý program, hravý a zajímavý.

Když jsem jela před pár lety poprvé na setkání do Polska, čekalo mě krásné překvapení. Chystala jsem se na prázdninové lenošení, a přivítal mě týden nabitý programem. I dospělí si mohou hrát. A jak pěkně!

Jeden příklad za všechny. „Rozdělte se na tři skupiny, každá dostane tři krátké povídky a do večera je zdramatizuje,“ pravil Piotr a tvářil se, že to je úplně normální požadavek. Já snad budu hrát na stará kolena divadlo? Všechno se ve mně vzeprélo.

Srdce pozná
přátele
okamžitě.

<<

Oblíbené večerní posezení

Skupina vyškovských
a wyszkówských skautů
v historickém polském městě
Toruň. Stojí před domem, kde
žil astronom Mikuláš Koperník
v

>>

Jiří Wolf, skauty přezdívaný Pando (65)

Celý život žije ve Vyškově. Povoláním zubní lékař, životním postojem optimista, skaut tělem i duší. Skautuje od roku 1968; když bylo po roce 1989 skautské hnutí obnoveno, stal se vůdcem střediska Junáka ve Vyškově. Tím byl s krátkými přestávkami dvacet let. V současné době vede klub vyškovských oldskautů a vloni byl zvolen místonáčelníkem kmene dospělých v ČR. Je členem Svojsíkova oddílu, což je čestné zařazení mezi zhruba čtyři sta zasloužilých oldskautů v ČR. Má však i jiné zájmy. Na chatě se věnuje zahradě, mnoho let zde pěstuje kaktusy a bonsaje. Celý život zpívá ve Smíšeném sboru Antonína Tučapského a má rozsáhlou sbírku skautských odznaků.

>

Dvě družiny připravené k lítému boji. Soutěž vycházela z pověsti o nedobrému polském králi Popelovi, kterého za jeho hříchy sežraly myši. Mimo jiné jsme tuto pověst ztvárnili jako divadelní představení

Úžasná atmosféra příprav mě však záhy dostala. Vymýšleli jsme každý pohyb, každou větu a snažili se, aby hlavní byl všudypřítomný humor. Večer se dostavilo ještě jedno překvapení, vyplývající z mé neznalosti. Ukázalo se, že všechny ty krátké, sřizavé a lehce politicky zabarvené příběhy nejsou náhodně vybrané. Napsal je polský autor Konstanty Ildefons Gałczyński. Celý večer byl věnován tomuto zajímavému spisovateli, z jehož pera vznikly v roce 1946 satirické dramatické miniatury Teatrzyk Zielona Gęś (Divadlo Zelená husa). Ještěže jsem si díky internetu mohla své mezery po návratu domů doplnit.

Sto společných dnů

„Od prvního setkání ve Wyszokówě už proběhlo dvanáct dalších. V Polsku jsme mimo Wyszoków a Varšavu navštívili několik regionů. Na Mazurských jezerech jsme na kajacích splouvali říčku Czarnou Hańcu a přilehlá jezera. Přímořská oblast Kašuby nám dala možnost navštívit historická města Malbork a Gdaňsk. V zemědělské oblasti Kujawy jsme bydleli u jezera na statku a obdivovali historické město Toruň. Jihovýchodní oblast Roztocze nedaleko ukrajinských hranic byla zdánlivě opuštěná. Blízký lesopark však skrýval sjízdnou řeku a spoustu cyklostezek. Ani zde nechybělo město s bohatou historií: Zamość. Navštívili jsme Bělověžský národní park nebo severní pobřeží Baltského moře v Krynici Morské.

U nás jsme polské přátele kromě okolí Vyškova pozvali do Jeseníků, na jižní Moravu s návštěvou Znojma a Lednice. Na řekách Vltavě a Otavě jsme si užívali společnou plavbu na raftech. Navštívili

jsme Brno, Prahu a další města. V roce 2015 byl místem našeho setkání Český ráj.

Strávili jsme spolu bezmála stovku dní s rozmanitým programem. Hlavně se hodně povídalo o všem možném. O tom, jak se žije v Česku a v Polsku, o skautingu, o našich zájmech a koníčcích, ale i o našich osobních starostech a radostech. Prožili jsme toho společně už mnoho,“ shrnuje skaut Bohuš.

Aby skauti nevyhynuli

„Samozřejmě jsme se vždycky věnovali i setkáním dětí a podpoře dětského skautingu. V rámci naší družby s polskými přáteli probíhají dodnes. Naše děti se účastní skautských závodů ve Wyszokówě a snažíme se, aby tu našly přátele na celý život jako my,“ konstatuje Jiří s tím, že se uvidí, jak to bude dál, protože k setkávání musí být přirozená oboustranná vůle a přátelství se musí pěstovat. Ostatně jako všechny lidské city.

Jistě vás, milí čtenáři, zajímá, jak se spolu domlouváme, zda umíme jazyky svých kolegů. Neumíme. Polština a čeština našťásti nezaprou své kdysi společné kořeny. Vezměte české slovo, přisypte do něj nějaké to sz, rz, dvojité w, ie a podobné dvojhhlásky a máte slovo v polštině. Historicky to bylo pravděpodobně obráceně. Čeština slova spíše zjednodušovala, spřežky měnila v háčky a dvojité samohlásky v čárky nad písmenem. Nicméně výsledkem je, že si rozumíme, ačkoliv každý mluví svým jazykem. Možná, že jsme se za těch pár let už nějaká slova navzájem i naučili. Pokud nerozumíme, přijdou na řadu ruce. A při pří-

pravě programu pomůže strýček Google se svým překladacem.

Také letos se těšíme na společně strávený týden. V době, kdy se pro vás tento časopis tiskne, budeme v Pavlově pod Pálavou poznávat nejen historii Mikulova a lednického areálu, ale i současnost vinných sklípků v okolí. V Polsku vinná réva nestíhá dozrát, a tak se kolegové na sklípky moc těší. Provázet nás bude Věstonická Venuše, kterou si, jak doufáme, odveze každý vlastnoručně vymodelovanou z hlíny. My z Česka (kromě Moraváků z Hané jsme součástí vyškovského oldskautského oddílu i tři odstěhovavší se do Čech) neseme tento rok břímě zodpovědnosti za

program. Držíme si palce, aby i letos naši polští přátelé nejen přijížděli natěšení, ale i odjížděli spokojeni.

A na závěr mi dovoluje jedno doporučení: nebojme se kamarádit přes hranice. Obzvláště Poláci k nám mají hodně blízko. Dnes každý žehrá na to, že telefony, maily, sociální sítě a jiné technické vymoženosti mohou za to, že se lidé méně schází a méně se společně baví. Věřím, že opak bude pravdou. Skautský oddíl si můžete nahradit jakýmkoliv jiným spolkem, který sdružuje lidi podobných zájmů. Myslím, že všichni mohou zažívat podobná dobrodružství. Stačí jen chtít a něco pro to dělat.

Bohumír Zedník, skauty přezdívaný Hanibal (67)

Pochází z Vyškova, poslední léta žije v nedaleké Lulči. Skalní skaut, slib složil v roce 1969. Ke skautingu se vrátil po roce 1989 a záhy založil ve Vyškově oddíl vodních skautů, po přestěhování do Lulče další vodácký oddíl. Neúnavný organizátor četných setkání a výprav, nadšený vodák a cyklista. I Bohu je členem Svojsíkova oddílu. Jeho životní láskou je dřevo. Práce s ním ho živí a je mu velkou radostí. V poslední době například spolu se skauty z Vyškova a Lulče inicioval a realizoval naučnou stezku v Lulči nebo připravil vánoční jesličky na vyškovské náměstí.

Sušení výtvarných dílek pod hradem Trosky. Obrázky vznikly technikou tzv. fotografické strukáže – malování za pomoci vývojky a ustalovače na fotografický papír

< Na jednom ze setkání proběhl drobný kulinářský workshop

Piotr Adler (54)

Celý život žije v polském Wyszkówě. Kromě skautingu má velmi blízko k lidem a kultuře. Pracoval jako vedoucí kulturního střediska, novinář a také ve velké tiskárně. Nyní ve Wyszkówě otevírá vlastní dům kultury pod jménem „Pan Hilary“. Jeho koníčky jsou divadlo, film a veškerá kultura. Skautuje již 45 let, před dvaceti lety vytvořil se svými přáteli ze školy a ze skautských let skautskou skupinu Rdzewiejące Niezbedniki (volně přeloženo jako Rezavějící nepostradatelní). Její členové nejsou ještě staří (rezaví), ale chtějí být potřební – nepostradatelní. Již mnoho let pomáhají při organizaci skautingu ve Wyszkówě, pořádají setkání vyškovských i wyszkóvských skautů.

Tři otázky pro tři oldskauty

Čím tě společná setkání obohacují?

Jiří: Velmi mě obohacuje poznávání lidí a skautů v Polsku, stejně jako kultura a jejich život, který jsem vlastně neznal. Vzájemná setkávání jsou pro mě příležitostí k objektivnímu poznávání. Polsko je velká země a my se můžeme mnohému od nich přiučit. Právě tak jako oni od nás.

Bohuš: Setkávání mi přináší zejména dobrý pocit. Za ta léta jsme už natolik dobrými přáteli, že kdybychom nebyli tak daleko od sebe, potkávali bychom se velmi často a nejen jednou v roce.

Piotr: Radost. Radost a vědomosti o pěkné zemi, jako jsou Čechy, radost z lidí, kteří jsou skauti a vyznávají stejné hodnoty a ideály. Není důležité, zda je člověk Polák, Čech nebo Rakušák. Stačí, že je skaut. Teď už také vím, že radost a úsměv jsou tou nejlepší medicínou. No, mezi dobré medicíny bych přidal i vaši slivovici. A také jsem se něco přiučil – češtinu.

(Tady musím vstoupit se svou poznámkou. Piotr mi na mé otázky odpověděl česky. Pravda, některé slova či věty jsem musela malinko poupravit, ale naprosto vše bylo srozumitelné. Smekám svůj imaginární skautský klobouk.)

Co ti skauting přinesl do běžného života? Jsi hravý i doma či v práci?

Jiří: V patnácti jsem se stal skautem a začal jsem upevňovat své občanské postoje. Když mi bylo osmnáct (v roce 1970), skauting nám zakázali. Byla to pro mne osobní rána, z které jsem se dlouho nemohl vzpamatovat. Hledal jsem útočiště ve Svazu pro ochranu přírody a krajiny – Tis, který mi byl svou činností nejbližší. Byl však také záhy rozpuštěn.

Skauting se pro mne stal filozofií života, z něho vyvěrá můj nezdolný optimismus. Jsem rád ve skautském prostředí, neboť je to jedna z cest, která můj život obohacuje. (I když to někdy dá zabrat.)

Bohuš: Já skautuji od osmnácti, bohužel jsem neprožil dětský skauting – hraní her, získávání znalostí, dovedností a všeho, co k tomu patří. Od počátku jsem vždy někoho vedl, připravoval hry, soutěže a tábory a další akce. Protože mě ro-

diče vychovávali k podobnému způsobu života, k jakému se snaží vést skauting, v běžném životě se u mě moc nezměnilo. Jen se vše zintenzivnilo a doplnilo. Nevím, jestli jsem hravý v pravém slova smyslu, ale při přípravách různých aktivit pro děti i dospělé se snažím, aby byly zábavné, a tím i hravé. Jestli je hravost v tom, že si při práci se dřevem vymyslím složitější, ale hlavně zdobnější prvky – detaily zhotovovaných předmětů, pak jsem hravý i v práci.

Piotr: Skauting do mého života přinesl především odpovědnost, disciplínu a humor. Když připravuji závody nebo tábor pro děti, musím myslet na všechno. Především na bezpečnost, ale také na radost dětí. Je to stejné jako v práci. Když říkáte šéfovi, udělám to zítra – tak to musíte udělat. Když jste šéf, očekáváte, že to váš zaměstnanec opravdu udělá. A k tomu musíte přidat dobré slovo a úsměv. No a také někdy peníze ☺.

Co vás na společných setkáních nejvíc přitahuje?

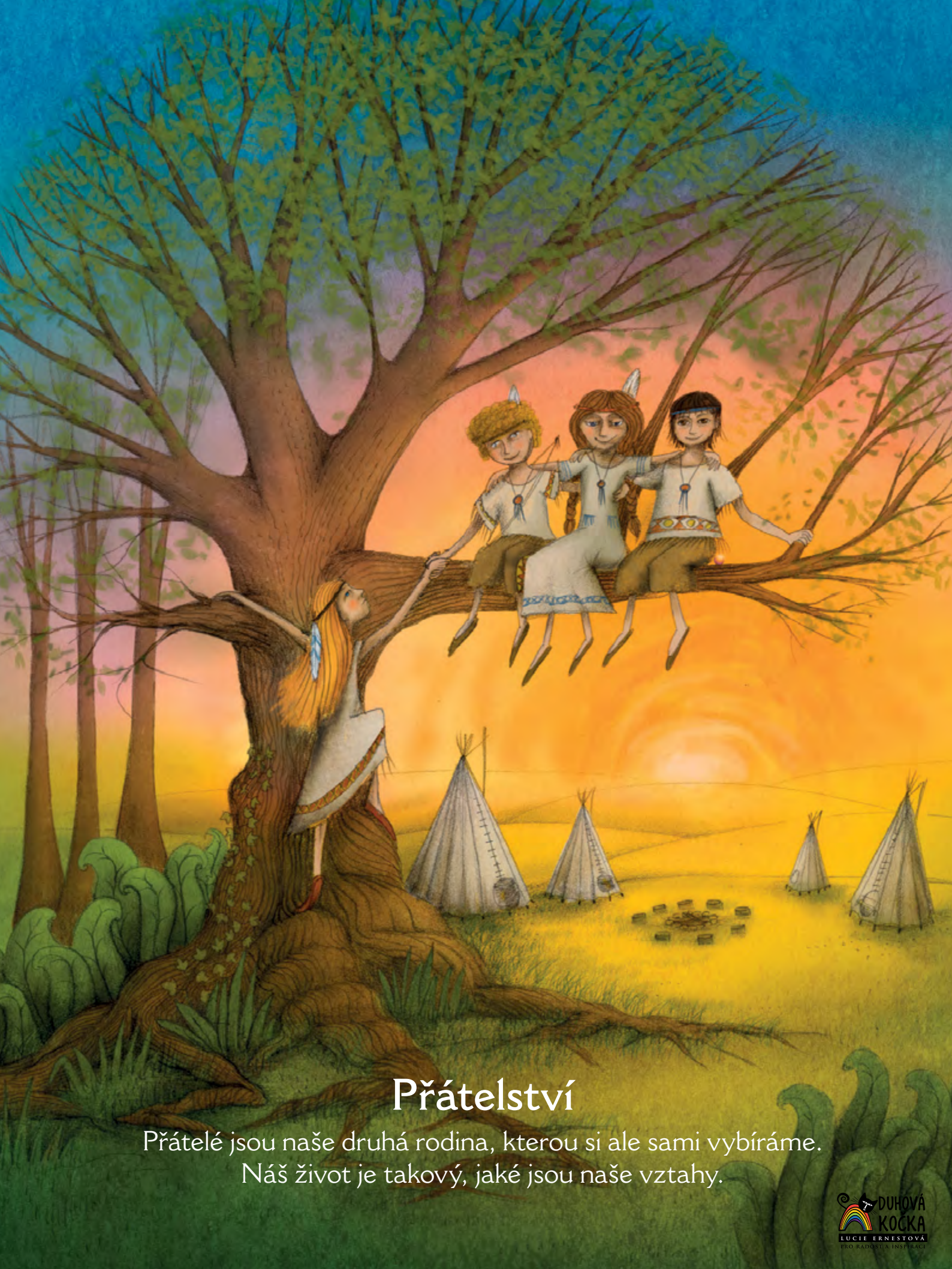
Jiří: Vzájemná setkání mají být pohlazením na duši a – protože zakladatel světového skautingu dal hnutí do vínku heslo „Skauting je hra“ – tedy i hrou. Naše společná setkání rozhodně nejsou jen povalování v trávě, jednou za dva roky přichází zodpovědná příprava. A to mě baví.

Bohuš: Jak jsem již zmínil, moje skautská činnost spočívá v přípravách akcí. Je pravda, že mě to baví a někdy se ve vymýšlení a v organizaci až moc vyžívám. Naopak však lituji, že se vlastnoručně připravených akcí nemohu zúčastnit. Z toho vyplývá, že si užívám, pokud někdo připraví pěknou akci, na které nemusím spolupracovat.

Piotr: Pro mě je největší komfort, když jsem v Česku. Je to příjemný relax. Víme, že naši přátelé umí připravit fantastické hry. Bude spousta radosti, zpěvu a budeme se smát po celý den. V takových okamžicích nemám odpovědnost ani obavy, zda vše, co nás napadlo, bylo dobře naplánováno a druhou stranu to potěší. Kromě toho mám moc rád Českou republiku a české lidi, zejména pak ty veselé a plné optimismu.

Text: Eva Stanovská

Foto: Eva Stanovská a archiv vyškovských a wyszkóvských skautů

Přátelství

Přátelé jsou naše druhá rodina, kterou si ale sami vybíráme.
Náš život je takový, jaké jsou naše vztahy.

Jaroslav Svěcený:

**Díky hudbě poznávám nové lidi,
s nimiž si mám co říct**

To je pro mne největší hodnotou

„K houslím mě přivedl můj děda, kapelník a houslista. V době, kdy jsem byl malý, si sice již užíval důchodu, ale zároveň působil jako učitel. Jednou mi přinesl ukázat housle se slovy: ‚Tak to taky zkusíš, ne?‘ A tak jsem to zkusil,“ vzpomíná jeden z našich nejlepších houslových virtuosů Jaroslav Svěcený. Nejen to nám prozradil na setkání u příležitosti oslavy osmnáctých narozenin Helas Ladies Clubu.

Kdy jste odehrál svůj první koncert?

V mateřské škole, to mi bylo necelých šest. Na programu jsem měl dvě proslulé skladby, Ovčáci, čtveráci a Sedí liška pod dubem. Tento zlomový životní okamžik dokumentuje i jedna z dochovaných černobílých fotografií, měl jsem na sobě galošky z umělé hmoty, účes „podle hrnce“ a za mnou byly kulisy k pohádce O perníkové chaloupce. Tak takové byly moje začátky.

Kdy jste pochopil, že housle budou vaším osudem?

Po základní škole jsem nastoupil na Pražskou konzervatoř a moje kroky pak zamířily na Akademii múzických umění, kde jsem studoval u pana profesora Václava Snítily, což byl výborný pedagog a hudebník. Nejvíc mi však otevřel cestu k houslím vynikající americký houslista Nathan Milstein. Neskutečný člověk, který mi v rámci kurzů v podstatě ukázal, o čem hudba je. Byl to on, kdo mně spolu s lidmi okolo sebe otevřel oči a přispěl k tomu, že jsem si nakonec zvolil v mnoha směrech riskantní, ale zároveň obohacující dráhu sólového houslisty. Dnes jsem rád, že v mých šlépějích kráčí moje dcera Julie, která po maturitě na konzervatoři odešla do Londýna na Royal Academy of Music, kde letos promovala a bude tam pokračovat v postgraduálním studiu.

Bylo těžké se v minulosti dostat do zahraničí?

Tenkrát to bylo možné pouze prostřednictvím Ministerstva školství. Jen ten, kdo ví, jak to tehdy fungovalo, tuší, jak složité to bylo. Do poslední chvíle jsme si nebyli jistí, zda dostaneme pas, jestli odletíme nebo odjedeme. V mém případě to bylo tak, že mne slyšel intendant a zároveň impresário Nathana Milsteina na své návštěvě tehdy ještě Československa. Projevil zájem mne pozvat a na AMU bylo tehdy naštěstí pár dobrých lidí, pedagogů a zároveň výborných interpretů, kteří mi svým doporučením a souhlasem umožnili využít nabídnuté příležitosti.

Láska od mateřské školky

Kdybyste nebyl houslista, čím byste se chtěl stát?

Mám druhý obor. Jsem soudní znalec s mezinárodní působností v oboru smyčcové hudební nástroje. Byl by ze mě buď houslař, nebo bych se zabýval historií houslí, protože to je něco, co mne fascinuje dodnes.

Kde vznikla tahle láska?

V Hradci Králové, v dílně mistra houslaře Karla Pilaře blízko hudební školy, kam jsem chodil číchat laky. Byly mi teprve čtyři roky. Ta přírodní pryskyřice mi prostě tenkrát zavoněla. Pak jsem však viděl ty staré nástroje, které opravoval. Rozezbrané, se starými nápisy, jež v podstatě vyprávěly příběh každého z nástrojů, vypovídaly o jejich putování, které mi pan Pilař, mimochodem ročník 1899, zprostředkoval. A to mne nadchlo.

Kolik hodin jste musel jako malý cvičit?

A museli vás nutit?

Do houslí mne nutit nemuseli, nicméně asi kolem desátého roku přišla krize. Bylo to v době, kdy „frčel“ hokej s tenisákem a za námi byl plácek, na který jsem viděl, a mohl tak pozorovat kamarády běžající s hokejkami za míčkem. V té době se mi moc cvičit nechtělo. Po roce po dvou se vše zklidnilo. Jezdili jsme na dětské soutěže, což mne bavilo. A v patnácti jsem na sobě makal, protože jsem nechtěl chodit v Hradci na gymnázium, kde učila moje maminka. Stůj co stůj jsem se chtěl dostat do Prahy na konzervatoř. Chtěl jsem rodičům ukázat, že na to mám. Tenkrát byla doba, kdy se houslistů hlásilo skutečně mnoho, ale mně se to naštěstí povedlo.

Schopnosti po dědovi

Kdo z rodiny dohlížel na váš houslový trénink?

Ze začátku dědeček, na hodiny se mnou chodil tatínek. Poslouchal celou dobu za dveřmi. Po letech se mi světil, že mne obdivoval, on by tam nechodil. Měl jsem totiž paní učitelku, která uměla být opravdu přísná.

Plánujete o historii houslí třeba vydat knihu?

Jednu publikaci jsem již vydal a teď chystám velkou encyklopedii. Píši ve volných chvílích, po kouscích, mezi koncertováním. Když všechno klapne, bude to krásná barevná publikace, ve které se dozvíte o nástrojích pěti století, v českém i v anglickém jazyce. Chtěl bych, aby kniha vyšla koncem příštího roku. Jen doufám, že to stihnu.

U vás je houslové mistrovství skloubeno i s manažerskými schopnostmi. Může za to například i ona zkušenost ze zahraničí?

Mám to po dědovi. Můj děda v Probošově již před válkou vymýšlel koncertní cykly, dramaturgii, různé multižánrové prvky. Venku, zejména v Německu, jsem se naučil, že chci-li být úspěšný a posouvat se dopředu, je potřeba tvořit,

^
První koncert: Ovčáci
čtveráci a Sedí liška pod
dubem

Do mých
kurzů se může
přihlásit člověk
každého
věku, který
zvládá alespoň
základy
houslové hry.

Jaroslav Svěcený (56)

Rodák z Hradce Králové je jedním z nejvýznamnějších současných českých houslistů. Jeho sólová dráha začala v době studií na Pražské konzervatoři a Akademii múzických umění, kde studoval u prof. Františka Pospíšila a prof. Václava Snítla. Své vzdělání dovršil mistrovskými kurzy u slavných světových virtuosů Nathana Milsteina a Gidona Kreméra. Jeho početná koncertní turné a festivalová vystoupení obsáhla USA, Kanadu, Mexiko, Brazílii, Chile, Rusko, celou Evropu, Turecko, Izrael, Egypt, Alžír, Libyi, Maroko, Libanon, Jordánsko, Sýrii, Spojené arabské emiráty, Saúdskou Arábii, Indii, Pákistán, Indonésii, Thajsko, Filipíny atd. Natočil téměř padesátku CD s díly světových a českých autorů, za která obdržel mnoho zlatých či platinových desek. Je držitelem mnoha domácích i mezinárodních ocenění.

^

V houslových šlépějích Jaroslava Svěceného kráčí výrazně jeho dcera Julie (22), která je mj. vítězkou Mezinárodní rozhlasové soutěže Concertino Praga v oboru housle

vymýšlet, a navíc přesvědčit o svých myšlenkách partnery a sponzory. Organizují festivaly, hudební projekty nejen u nás, ale i v zahraničí.

Jaké například?

Máme za sebou už 14. ročník Smiřických svátků hudby, což je krásný velikonoční festival u Hradce Králové, který probíhá v barokním prostoru zámecké kaple Zjevení Páně. Nebo mám rád festival Antonína Bennewitze v České Třebové, kde jsem patronem. Na začátku července se konají na zámku v Klášterci nad Ohří Klášterecké hudební prameny, kde také vedu houslové kurzy a samozřejmě i tam probíhá řada festivalových koncertů. V Praze jsou to třeba Tóny Chodovské tvrze, což je projekt, který mne fascinuje již od svého vzniku. Probíhá v prostorách starobylé Chodovské tvrze, stavby z 11. století, která jako zázrakem přežila okolní výstavbu složenou převážně z paneláků. A cyklus festivalů končí v jihočeských Nových Hradech nedaleko od Českých Budějovic uprostřed nádherné přírody a kulturních památek.

Kdo se může zapsat do vašich kurzů?

Do mých kurzů se může přihlásit člověk každého věku, který zvládá alespoň základy houslové hry.

Baví mě propojovat různé žánry

Fascinují mne multižánrové projekty, které vymýšlíte či na kterých se podílíte. Jak vznikají a co vás k nim přivádí?

Propojovat různé styly a žánry s klasikou mne baví, protože ukazují cestu k takzvané vážné hud-

bě dalším posluchačům. Svůj první takový pokus jsem absolvoval s Vašem Patejdlem, česko-slovenský projekt, jehož tématem byl Labyrint světa Jana Amose Komenského. Vzniklo CD, televizní pořad, absolvovali jsme tehdy krásné koncerty. Potom se to trochu zadrhlo, když došlo k rozdělení republiky, ale bylo to moc fajn.

Úplně první kontakt s jiným žánrem pak byl s alternativní skupinou Jablkoň. Vydali jsme společné CD Jablkoň/Svěcený a dostali za něj Cenu hudební kritiky. Deska vznikala ve studiu za Brnem, kde jsme jedli kyselý okurky, studio bylo nedostavěné a topili jsme v kamnech. Ale muzika, která vznikla, je původní a dovolím si říci, že opravdu úžasná. Později jsme vydali CD Mumlava, opět s původní hudbou. Užil jsem si také krásného projektu s klavíristou a skladatelem Rudolfem Roklem a natočili jsme spolu CD Somewhere In Time.

A jak vzniklo Vivaldianno?

Těsně poté, kdy mne kapela Lucie pozvala na svůj koncert Lucie v opeře. S Michalem Dvořákem jsme se potom domluvili, že tento projekt začneme realizovat. Vydali jsme dvě CD a dvě DVD, odehráli spoustu koncertů před zaplněnými sály. Dnes tento projekt narostl do obrovských rozměrů, je spíše velkolepou vizuální záležitostí a stará se o něj Michal. Za třináct let jsem díky Vivaldiannu nasbíral spoustu zkušeností, za což jsem moc rád.

V současnosti realizují a prezentují tyto nové multižánrové projekty: In the Sign of Tango (Ve znamení tanga), kde představují hudbu argentinského hudebního mága Astora Piazzolly a jeho současníků, česko-slovenský projekt Ja-

roslav Svěcený/Cigánski diabli, kde jde o propojení klasické a etnické muziky, Šanson v gala se zpěvačkou Renatou Drössler, klavíristou Petrem Ožanou a herečkou i scenáristkou v jedné osobě Zdeňkou Volencovou Žádníkovou. S poslední jmenovanou teď začínám připravovat velký koncertní a hraný projekt o Antoniu Vivaldim. Skladby se budou hrát tak, jak je Vivaldi napsal, takže akusticky, a dokonce na dobové italské, francouzské a české nástroje ze soukromých sbírek z pěti zemí. Vivaldim se totiž zabývám celý svůj život, je to takový můj skladatelský leitmotiv.

Cestoval jste se svými houslemi téměř všude. Kde jste nehrál?

Ještě jsem nehrál v Austrálii a na Novém Zélandu. Jinak jsem hodně koncertů absolvoval i v Jižní Americe, často jezdím hrát do Chile, Argentiny nebo Brazílie, kde také vedu kurzy. Ještě jsem vlastně nehrál v Grónsku, na Antarktidě nebo v Arktidě. Stále objevuji nové země, protože rád cestuji. A moc rád objevuji Spojené státy americké, protože tam se vždycky najdou místa, kde hrají poprvé. Loni jsem tam měl třítydenní turné v období před prezidentskými volbami. To byl velký zážitek. Končil jsem v New Yorku a odlétali jsme tři dny právě před volbami. Rád poznávám cizí země, člověk se pak na ta naše humna začne dívat trochu jinak, s určitým nadhledem, což je mnohdy užitečné.

Kdy vás nejvíc překvapila reakce publika?

Nedá se to paušalizovat, je to chemie. Vždy jde o to, jaká skupina lidí v sále sedí. Nejzajímavěj-

ší reakci jsem zažil před mnoha lety na Sicílii. Když jsem tam přijel, ubytovali jsme se s mojí chotí v Palermu a agentura nás vždy vozila na koncerty, do klasických míst, která hudebníci znají, ale také do vnitrozemí. Jednou jsme přijeli do města, kde mi starosta, dodnes nevím proč, po koncertě okamžitě udělil čestné občanství. Při koncertu, když jsem hrál nějakou rychlou pasáž, okamžitě zazněl frenetický potlesk. Poprvé jsem si říkal, co to je za publikum, že mi tleská do hraní, což není zvykem. Když to udělali počtvrté, došlo mi, že mi tleskají jako v krasobruslení po povedeném trojitém rittbergerovi. Ono se jim to místo líbilo, tak prostě zatleskali. Ani jsem se na ně za to nemohl zlobit, i když mne v první chvíli opravdu zaskočili.

Co byste si přál ještě ve svém životě dokázat? A co je vaše srdeční záležitost?

Já bych si přál, abych ještě dlouho mohl hrát, koncertovat. Mým vzorem je v tomto ohledu pan profesor Jiří Jirmal, pedagogický guru české klasické kytary, kterému je 92 let a se kterým jsem si mohl zahrát v rámci Smiřických svátků hudby. Byla to pro mne velká čest a velmi silný zážitek. Mou srdeční záležitostí je kontakt s lidmi. Muziku vnímám jako cosi, co lidi propojuje. Velmi rád poznávám nové dobré lidi, s nimiž si mám co říci. A to vidím jako naplnění života, jako onu přidanou hodnotu.

*Za rozhovor děkuje Helena Kohoutová
Foto: archiv Jaroslava Svěceného a agentury Helas*

**Rád poznávám
cizí země,
člověk se pak
na ta naše
humna začne
dívat trochu
jinak.**

*Rozhovor vznikl u příležitosti
18. narozenin Dámského klubu
Cosmopolitan Executive Helas
Ladies Club, jehož je Jaroslav
Svěcený patronem. Klub, který
založila Helena Kohoutová,
podporuje, inspiruje a sdružuje
ženy všech věkových kategorií
s aktivním přístupem k životu.
www.helas-ladies-club.cz*

<

Na obrázku Jaroslav Svěcený
s Helenou Kohoutovou
(uprostřed) a Zorou Jandovou

Michaela Kováčová:

Pes je můj kamarád i pomocník

Kvůli nevyléčitelné zrakové vadě Michaela Kováčová oslepla. Přesto bere život s optimismem a nadhledem. Vystudovala konzervatoř, učí děti hře na klavír a pracuje jako průvodce na Neviditelné výstavě v Praze. Její život se navždy změnil ve chvíli, kdy se poprvé setkala se svým asistenčním psem Albíkem. Z jejich vztahu se stalo důvěrné přátelství na celý život. Pojdte se začíst do jejího příběhu.

Slepota přicházela pomalu

Narodila jsem se s vrozenou zrakovou vadou – oboustranným glaukomem. Což znamená, že vysoký nitrooční tlak poškozuje oční nerv a oči kvůli tomu bohužel slábnou, až se u většiny pacientů dostaví slepota. Toto onemocnění je považováno za jedno z nejtěžších, protože ho stále nelze zcela vyléčit. Lékaři mají k dispozici pouze medikamenty, které v těch lepších případech zabrání zvyšování tlaku, ovšem neumějí nežádoucí tlak zcela odstranit tak, aby se oko uzdravilo.

U většiny osob s touto zrakovou vadou je nejkritičtější období dospívání, tedy mezi dvanáctým až šestnáctým rokem života. V této době dochází k nejradikálnějšímu úbytku zraku a většinou k jeho úplné ztrátě. To byl i můj případ. Prozíravý oční specialista mě proto doporučil na základní školu pro žáky se zbytky zraku. Dnes již tato škola neexistuje. Nám tehdy toto zařízení velmi pomohlo, protože jsme díky správnému předpokladu museli projít výukou Braillova písma, prostorové orientace, chůze s bílou holí, sebeobsluhy a všeho, co řada z nás kvůli progresivním zrakovým vadám později v životě uplatnila.

Díky pozvolnému vývoji situace jsem měla dostatek času se na svůj budoucí život připravit. Mohla jsem vidět věci kolem sebe dost dlouho

na to, abych si je zapamatovala a hlavně jim porozuměla.

Vím, jak vypadá duha

Řada věcí pro mě tedy není pouze abstraktním pojmem. Mohu vést rovnocenný dialog s vidícím člověkem o barvách, vzdálenostech či velikostech a uvědomuji si neverbální vyjadřování druhých osob. Toto vše člověk může znát jen za předpokladu, že již zmíněné někdy v životě viděl a s těmito věcmi má vlastní zkušenost. Dále mám relativně spolehlivou prostorovou orientaci, a tak pro mě není příliš náročné seznámit se i s cizím prostředím.

Po studiu na základní škole mne přijali na Konzervatoř Jana Deyla v Praze, hlavní zaměření hra na klavír. To bylo velmi důležité, protože jsem díky tomuto rozhodnutí studovala obor, který mne bavil a byl mi blízký. Nyní jsem to já, kdo učí děti hře na klavír, v současné době soukromě. Vím, že mě má práce uživí, a dělám ji ráda. Pracuji i jako průvodce na Neviditelné výstavě v Praze, což je velmi zajímavé zaměstnání, plné denního kontaktu s lidmi z celého světa.

Albík mi změnil život

Po psovi jsem toužila od dětství. Ale čas jsem trávila ve speciální škole v Praze a nebyla jsem celý týden doma. S ohledem na mé nepříteli pevné zdraví rodiče raději chlupatého člena rodiny nepořídili. Asi to bylo dobře, protože jako dítě jsem byla opravdu velmi často nemocná, opakovaně se záněty průdušek. Kvůli tomu se ale ze snu stalo přímo životní rozhodnutí. A také to byla hned po skončení studia jedna z prvních věcí, kterou jsem udělala.

Ředitelka a vedoucí výcviku z organizace Helppees Zuzana Daušová si jistě vzpomene, že mě viděla již asi tři roky před tímto krokem. Jak se blížila doba ukončení mých studií, začala jsem velmi pečlivě s výběrem organizace, od které si psího společníka vyberu a nechám vycvičit.

O svého prvního vodícího psa a vůbec prvního psa ve svém životě jsem žádala v neziskové organizaci Helppees – Centru výcviku psů pro postižené – v červenci 2008. Zanedlouho, přesně desátého prosince, jsem se poprvé setkala se svým milovaným Albíkem.

Je to pro mě samozřejmě nezapomenutelné, jak jsem se následně dozvěděla, doslova na mě če-

kal. Albík (celým jménem Albus Angelus Magni Loquentia) je královský pudl, pejsek se složitější povahou. V té době nebyl vůči lidem příliš přátelský, ale ani nepřátelský. Prostě takový psí introvert. Ve výcviku postupoval velmi dobře a díky tomu mi jej začátkem července 2009 paní Daušová osobně předala. Tím začala přímo neuvěřitelná a zcela nová část mého života.

Vodící pes je pro mne nepostradatelný

Prožili jsme chvíle náročnější a taky spoustu hezkého a Albík se stal plnohodnotným členem celé naší rodiny. Miluji ho nejen já, ale také moji rodiče. Svým kouzlem si Albík získal i mé přátele a všechny, kteří mi jsou blízcí. Stejně tak je oblíbený mezi dětmi, které učím, a často se aktivně účastní i výuky, zvláště když děti tančí či provádějí jakoukoliv pohybovou činnost. Podařilo se mi jej přimět i k tomu, aby hrál vlka v hudební pohádce o Karkulce, kterou jsem s dětmi nastudovala.

^

Souhra člověka a psa, i když pak vypadá jednoduše a samozřejmě, se musela natrénovat. Pracovnice Helppees Michaela provázely tréninkem (viz foto) a zůstávají jí oporou neustále

<<

Michaela s Albíkem

>>

Helppes

je jediná profesionální nezisková organizace svého druhu v České republice, která je registrovaným poskytovatelem sociálních služeb. Pomáhá osobám s nejrůznějšími typy handicapů na jejich cestě k integraci, soběstačnosti a samostatnosti prostřednictvím speciálně vycvičených psů. Helppes je členem Asociace veřejně prospěšných organizací ČR a držitelem Značky spolehlivosti.

Značka spolehlivosti

Účelem této značky je poskytnout potenciálním dárcům i široké veřejnosti informaci o tom, že organizace, která je jejím držitelem, řádně hospodaří se svěřenými prostředky, které transparentně a adekvátně využívá k naplňování svého deklarovaného poslání. O udělení či neudělení značky konkrétní neziskové organizaci rozhoduje rada složená z nezávislých odborníků, což zajišťuje maximální objektivnost.

V každodenním životě jsem mu v podstatě nemusela dávat speciální povely, choval se, jako by četl v mých pohybech. Když jsem s ním byla sama na procházce, své povinnosti nezanedbával, i když byl na volno. Neustále mě hlídal a upozorňoval na překážky. Byl to však především kamarád, který přinášel do mého života tu nejkrásnější lásku svým upřímným a naprosto nezištným způsobem.

Naším chlupatým přátelům utíká čas bohužel rychleji a Albíkovi je dnes více než deset let. Má nemocná játra a již nezvládá plnou zátěž vodícího psa. Dlouho jsem řešila, jak s touto novou životní etapou naložíme. Od počátku jsem ale věděla, že Albíka pryč dát nechci a že to neudělám. Vývoj situace mě naštěstí trochu nasměroval sám. Vzhledem k Albíkově zdravotnímu stavu ho nakonec předám svým rodičům. Já jej tak budu mít nadále blízko, a jak se říká, na očích. Budu ho vídat a budu vědět, že se nemusí přepínat a trápit s denní zátěží.

Na svého nového pejska si zatím budu muset počkat, protože původně plánovaná psí slečna Emma – německý ovčák – u mě bohužel nemůže být. Ukázalo se, že to, co jsme považovali za alergii, je astma, a že tedy nemohu mít pejska s touto srstí. Emma u nás totiž byla již deset dní a vzdát se jí bylo velmi bolestné i po tak krátké době.

Spolehlivý partner pro mě i psa

Velký klid mi dává důvěra k Centru výcviku psů pro postižené Helppes, které je držitelem Značky spolehlivosti Asociace veřejně prospěšných organizací ČR. Tato značka je i pro dárce důkazem, že organizace dobře hospodaří s finančními prostředky, pracuje na svém rozvoji a odpovědně naplňuje své poslání. Z mnoha předešlých zkušeností je mi jasné, že Emma půjde k dobrému člověku a že ji do špatných rukou určitě nedají. Stejně tak vím, že i pro mě najdou a vyberou pejska, kterého budu moci

mít doma. To je myslím v tomto případě to nejdůležitější. A na svého nového přítele se strašně moc těším.

*Text: Michaela Kováčová
Foto: archiv M. Kováčové a Helppes*

„Přivést si domů živého tvora není snadné. Vlastně jsem potřebovala hodně pomoci a opory při předávání obou psů. Ještě více mi pomáhá vědomí, že se Helppes o mého psa v případě nutnosti postará. A vím, že dobře, na to se mohu spolehnout. Stejně tak celé roky plně spoléhám na jejich dosažitelnost prakticky 24 hodin denně, protože jejich práce předáním psa nám klientům nekončí. Od secvičení se psem až po následný servis po celou dobu jeho aktivní služby vím, že tu jsou vždy pro nás oba,“ chválí si spolupráci s organizací Helppes Michaela Kováčová.

Srdce *s láskou darované* má svou hymnu

1/

*Srdce tluče pomaličku,
zamyslí se na chvíličku.
/:K srdci dětí najde klíč,
ví, že tma je dávno pryč.:/*

2/

*Dospěláku, ohlédni se,
uvidíš náš krásný svět.
/:Srdce láskou otevřené,
cestu, co je samý květ.:/*

Refrén:

*/:Srdce s láskou darované
podávám Ti na dlani.
Stačí dotek, pohlázení,
úsměv mraky odhání.:/*

Text, který vznikl na základě prací zaslaných do soutěže
Srdce s láskou darované, zhudebnil Jindra Fritsch.
Písničku si můžete poslechnout na stránkách www.srdceslaskou.cz

Srdce s láskou darované

Ti nejlepší získají hodnotné ceny a zúčastní se slavnostního setkání v historických prostorách Poslanecké sněmovny PČR, jejíž předseda převzal nad soutěží záštitu.

Soutěž vyhláší a pořádají

Záštitu

Patron

Mediální partner

Hlavní partner

Partneři

Podporovatel

Srdce
s láskou darované

Pravidla soutěže

1. a 2. kategorie:

Před výrobou srdce by se měly děti v kolektivu zamyslet nad tím, komu by je chtěly darovat a proč. Děti mohou vyrábět srdíčka pro maminku, dědečka, pro seniory v domově důchodců, mohou vybrat jednoho člověka ve svém blízkém i vzdáleném okolí, který by si srdce zasloužil za nějaký mimořádný čin apod. Při výrobě srdce nejsou děti limitovány ani velikostí ani materiálem. Mohou vyrobit kolektivně jedno srdce libovolné velikosti, nebo každý člen kolektivu může vyrobit srdíčko samostatně. Fotografie výrobku (a nejlépe celého procesu tvorby, předání apod.) děti doprovodí textem, z něhož bude zřetelné, komu a proč srdce darují. Fotografie a text soutěží jako celek.

Účastníkem soutěže se mohou stát kolektivy z mateřských a základních škol, družiny, kolektivy dětí z dětských domovů, ZUŠ, mateřských center a ostatní dětské kolektivy (nejméně 3 a nejvíce 30 dětí/kolektiv), které splní stanovená pravidla. Do soutěže se nemohou přihlásit jednotlivci. Každý ze soutěžních kolektivů se může přihlásit pouze s jediným projektem; škola může zaslat libovolný počet příspěvků různých kolektivů.

Soutěžní je jedna fotografie vyrobeného srdce (nebo srdcí) a jeden text libovolného žánru, z něhož bude zřejmé, komu je srdce určeno a proč. Soutěžící mají možnost dále nahrát do přihlášky až tři fotografie a video dokumentující proces tvorby i předání. Porota bude hodnotit celý tento proces a videoprezentace vítá!

Přihlášku lze podat pouze elektronicky prostřednictvím webových stránek www.srdceslaskou.cz. Podáním přihlášky soutěžící dávají organizátorům soutěže automaticky souhlas s publikováním svých příspěvků a fotografií.

Předepsaný formát fotografií je jpg, velikost A4, rozlišení 300 dpi (maximální možné rozlišení/kvalita fotografie; vítězné fotografie se budou zveřejňovat v časopise, proto musejí mít tiskovou kvalitu). Předepsaný formát textu/příběhu je word, rozsah od 1000 do 5000 znaků.

Cíle soutěže

Podpora tradičních lidských hodnot, jako jsou láska, přátelství, rodina, vzájemná úcta.

Podpora týmové práce a rozvoj tvůrčích dovedností dětí.

Radost z vlastnoručně vytvořených výrobků i z darování, sdílení radosti v kolektivu.

- Soutěžní příspěvky lze zaslat od 15. 9. do 20. 12. 2017.
- Soutěží se **ve 2 kategoriích** (u smíšených skupin rozhoduje věk u převažujícího počtu dětí):
 - **Základní škola (3. až 9. ročníky),**
 - **Mateřská škola + 1. a 2. ročníky ZŠ.**
- Zvláštní ceny, které platí pro obě kategorie:
 - **Zvláštní cena pro školu za školní kolo,**
 - **Zvláštní cena za originální design a technickou tvořivost.**
- **Uzávěrka přihlášek je 20. 12. 2017, rozhoduje datum odeslání elektronické přihlášky.**
- Soutěž bude vyhodnocena do 31. 3. 2018.
- Výsledky zveřejní časopis AGE ve druhém vydání 2018; v průběhu roku 2018 pak budou v AGE uveřejňovány jednotlivé příběhy, fotografie, rozhovory s vítěznými týmy, reportáže atd.
- Od 22. 12. 2017 do 15. 3. 2018 bude na webu www.srdceslaskou.cz probíhat veřejné hlasování, které určí TOP 10 z pohledu veřejnosti (nezávisle na porotě).
- Slavnostní setkání vítězů všech kategorií i hlasování se uskuteční na jaře 2018 v historických prostorách Poslanecké sněmovny PČR v Praze.

Soutěží se o tyto ceny:

KATEGORIE ZÁKLADNÍ ŠKOLY (3. až 9. ročníky)

1. místo:

- účast celého týmu na slavnostním setkání vítězů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- originální balíčky výtvarných potřeb a překvapení pro každého člena kolektivu (celková hodnota 15 000 Kč),
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- knižní poukázky v hodnotě 300 Kč,
- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana),
- sladké odměny pro všechny členy kolektivu.

Cena pro školu/zařízení:

- vybavení 1 třídy (místnosti) energeticky úsporným LED osvětlením značky Filák včetně pasportizace v hodnotě 30 000 Kč.

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- třídní relaxační pobyt v lázních Luhačovice pro 2 osoby ve čtyřhvězdičkovém boutique hotelu Radun,
- Den pro sebe od firmy Magic Helena,
- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

2. místo:

- účast celého týmu na slavnostním setkání vítězů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- originální balíčky výtvarných potřeb a překvapení pro každého člena kolektivu (celková hodnota 10 000 Kč),
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- knižní poukázky v hodnotě 300 Kč,

- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana),
- sladké odměny pro všechny členy kolektivu.

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- Den pro sebe od firmy Magic Helena,
- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

3. místo:

- účast celého týmu na slavnostním setkání vítězů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- originální balíčky výtvarných potřeb a překvapení pro každého člena kolektivu (celková hodnota 5000 Kč),
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,

- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- knižní poukázky v hodnotě 300 Kč,
- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana),
- sladké odměny pro všechny členy kolektivu.

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- Den pro sebe od firmy Magic Helena,
- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

4.–10. místo:

- balíček s překvapením (ze sortimentu firmy OPTYS).

ZVLÁŠTNÍ CENA PRO ŠKOLU ZA ŠKOLNÍ KOLO

- účast ředitele školy a pedagoga na slavnostním setkání vítězů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- výtvarné potřeby v hodnotě 10 000 Kč,
- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana).

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

Všichni účastníci obdrží originální odznaky Srdce s láskou darované od firmy Filák a drobné dárky ze sortimentu KREATIV OPTYS.

Další informace najdete na webových stránkách www.srdceslaskou.cz.

Organizátoři si vyhrazují právo na změnu. Vymáhání účasti v soutěži či soutěžních výher soudní cestou je vyloučeno. V případě, že dojde ke změnám v podmínkách a pravidlech soutěže, bude toto učiněno písemně a zveřejněno na webových stránkách soutěže www.srdceslaskou.cz. Účinnost této změny nastává okamžikem zveřejnění. Podrobná pravidla soutěže najdete na www.srdceslaskou.cz.

KATEGORIE MATEŘSKÉ ŠKOLY + 1. A 2. ROČNÍKY ZŠ

1. místo:

- účast pedagoga/vedoucího kolektivu na slavnostním vyhlášení vítězů soutěže v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR,
- originální balíčky výtvarných potřeb a překvapení pro každého člena kolektivu (celková hodnota 10 000 Kč),
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana),
- sladké odměny pro všechny členy kolektivu.

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- Den pro sebe od firmy Magic Helena,
- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

2. místo:

- účast pedagoga/vedoucího kolektivu na slavnostním vyhlášení vítězů soutěže v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR,
- originální balíčky výtvarných potřeb a překvapení pro každého člena kolektivu (celková hodnota 6000 Kč),
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana),
- sladké odměny pro všechny členy kolektivu.

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- Den pro sebe od firmy Magic Helena,
- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

3. místo:

- účast pedagoga/vedoucího kolektivu na slavnostním vyhlášení vítězů soutěže v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR,
- originální balíčky výtvarných potřeb a překvapení pro každého člena kolektivu (celková hodnota 3000 Kč),
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana),
- sladké odměny pro všechny členy kolektivu.

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- Den pro sebe od firmy Magic Helena,
- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

4.–10. místo:

- balíček s překvapením (ze sortimentu firmy OPTYS).

ZVLÁŠTNÍ CENA ZA ORIGINÁLNÍ DESIGN A TECHNICKOU TVOŘIVOST

- účast celého kolektivu na slavnostním setkání vítězů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- technické stavebnice pro každého člena kolektivu,
- beseda s průmyslovým designérem přímo ve škole,
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana),
- sladké odměny pro všechny členy kolektivu.

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

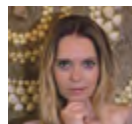
Vítězné týmy budou informovány e-mailem do 31. března 2018.

Předání cen se uskuteční na jaře 2018 na slavnostním setkání v historických prostorách Poslanecké sněmovny PČR.

Porota 4. ročníku soutěže Srdce s láskou darované

JAN SCHMID

předseda poroty, zakladatel
a ředitel Studia Ypsilon

JANA JENŠÍKOVÁ

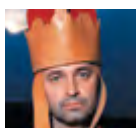
za společnost ANTECOM,
vydavatele časopisu AGE

JIŘÍ LÁBUS

za Studio Ypsilon

JAN VÍCHA

za společnost OPTYS,
partnera časopisu AGE

MARTIN DEJDAR

za Studio Ypsilon

IVANA UVÍROVÁ

za společnost OPTYS,
partnera časopisu AGE

JAN JIRÁŇ

za Studio Ypsilon

ANNA MAJEWSKÁ

za společnost OPTYS,
partnera časopisu AGE

Hlasování na stránkách www.srdceslaskou.cz

Nezávisle na hodnocení poroty soutěže Srdce s láskou darované bude v termínu od 22. 12. 2017 do 15. 3. 2018 probíhat hlasování na stránkách www.srdceslaskou.cz, kde uveřejníme všechny došlé příspěvky do soutěže Srdce s láskou darované. Tímto může kdokoli dát hlas tomu týmu, jehož práce se mu bude líbit.

V konečné fázi pak počty hlasů vyhodnotí počítač a zveřejníme TOP 10, které z tohoto veřejného hlasování vzejdou. Ten kolektiv, který se umístí na prvním místě, pozveme na setkání vítězů do Poslanecké sněmovny PČR a bude dále oceněn certifikátem, srdíčky se šlupnou Swarovski, velkými odznaky s logem soutěže, sladkou odměnou a článkem v časopise AGE.

*J*edno z předních českých divadel
je tu s námi už 52 let!
A zůstává také patronem naší soutěže.

Jan Schmid

Předsedou poroty je tvůrce
a zakladatel Studia Ypsilon Jan Schmid

Do soutěže Srdce s láskou darované se dále zapojí:

Martin Dejdar

Petr Vacek

Jan Jiráň

Jiří Lábus

Markéta Plánková

Pavel Nový

Jana Synková

Petr Vršek

MAGIC HELENA
značková dámská a pánská móda

Hrdý partner
celostátní soutěže

Chcete vypadat skvěle?

Chcete být úspěšní?

Chcete změnit svůj život nebo alespoň něco v něm?

Je známo, že mnohdy není důležité, CO říkáte,
ale JAK a v ČEM to říkáte.

Ateliér proměn MAGIC HELENA nabízí
všem, kteří budou mít chuť svěřit se do jeho péče,
velkou pozitivní proměnu v jejich životě!

Pro čtenáře AGE
sleva 1000 Kč

Více informací

+420 606 733 777

marketing@magic-helena.cz

www.magic-helena.cz

LED

úspora nákladů
PRO ŠKOLY A VĚREJNÝ SEKTOR

INTERIÉROVÁ LED SVĚTLA

Učebny, kanceláře, veřejné prostory,
tělocvičny...

VYMĚŇTE ZÁŘIVKY ZA LED OSVĚTLENÍ

Úspora 50% nákladů, větší svítivost.
Životnost 50–70 tis. hodin.

PODHLÉDY Z LED OSVĚTLENÍ

Jednoduchá montáž a demontáž.
Výměna kus za kus.

Certifikováno společností

Vyrobeno společností

Českem s pochodní od srdce k srdci

Je krásné letní odpoledne. Stojíme na rakousko-české hranici nedaleko Lipna nad Vltavou. Spolu s místostarostou obce Přední Výtoň netrpělivě hledíme na rakouskou stranu. Už z dálky nás vítá mihotavý plamen. Mezinárodní tým v čele se starostou nedaleké rakouské obce nám mává na pozdrav. Konečně přebíráme Mírovou pochodeň! Letos putuje z Irska až do Běloruska. Přátelské setkání na hranici, oficiální ceremonie, společná fotografie a už vybíháme směrem k lipenské přehradě. Čeká nás několik týdnů běhu nádhernou českou i slovenskou krajinou, setkávání se spoustou dětí, starostů, dalších lidí na trase. To vám pak ty kilometry ubíhají jako voda.

Směr škola, i když už jsou skoro prázdniny

Hned první večer nacvičujeme se zahraničními běžci program pro školy a dětské domovy. Učíme je i pár slovíček česky, ať je to pro děti větší zábava. Přejíždíme Lipno přívozem, zdoláváme šumavské kopce a už přibíháme do první školy v Černé v Pošumaví. Od začátku obce s námi nadšeně běží skupinka dětí z druhého stupně. Spolu s učiteli se střídají o Mírovou pochodeň. Všichni utíkají ke škole, i když už se blíží prázdniny.

Na školním hřišti nás radostně vítají ostatní děti. Všechny obíháme a s každým si „pláceme“ jako sportovci. To hned pomůže zbořit bariéru, pokud vůbec nějaká je. Ceremonii začínáme několika informacemi o běhu a o tom, jak je důležitá spolupráce. V našem mezinárodním týmu, ve škole i v životě.

Na program je první hra. Děti musejí uhodnout všechny země našich běžců podle jejich jazyka nebo scénky. Když se jim to podaří, budeme muset my zazpívat písničku, pokud ne, zpívají děti pro nás. Ameriku, Rusko, Ukrajinu a Slovensko uhodnou všichni hned. Trochu těžší je třeba Makedonie, Chorvatsko, Srbsko, Rakousko nebo Island. Nakonec se ale vždy dětem podaří uhodnout správně všechny země, tak zpíváme my. Tradičně je to hymna Peace Run v angličtině. Když se programu účastní hlavně menší děti, připojujeme i píseň World Harmony Run doprovázenou cvičením.

Může být mír na světě

Po písničce se společně s dětmi zamýšlíme nad tím, jestli může být jednou mír na celém světě. Shodli jsme se na tom, že když se o to každý bude snažit, tak to možné je. Můžeme změnit náš svět: naši školu, přátele, rodinu nebo měs-

to. Vlastním příkladem, zkrátka tím, že zkusíme změnit sami sebe a být lepšími lidmi.

Na řadu přichází další hra. Běžci předvádějí několik scének a děti mají palcem nahoru nebo dolů určit, co je a co není mír. Zahraniční tým své herecké výkony doplňuje lámanou češtinou. Na jednoduchých příkladech tak děti rychle uhodnou, co pomáhá nebo nepomáhá k míru mezi lidmi.

Běh kolem zeměkoule

Dál děti zažijí i to, co znamená být mírovým běžcem. Nejdříve se naučíme heslo mírového běžce a společně ho zavoláme: „Mír začíná u mě.“ Pak děti vytvoří velký kruh a postupně si předávají z ruky do ruky Mírovou pochodeň. Každý s ní symbolicky posílá do světa své mírové přání.

Nakonec nás čeká běh kolem světa. Běžci s vlajkami kontinentů rozmístění kolem hřiště představují celou zeměkouli. Děti i učitelé pomyslně obíhají celý svět. U každého kontinentu dostanou razítko do cestovního pasu běžce, který od nás získali. Zdá se, že všichni už mají v pasech razítka všech kontinentů. Ještě zbývá společná fotografie a pak rozloučení. Za doprovodu starších dětí vybíháme na trasu. V další obci nás už čekají mladší i starší dobrovolní hasiči a pan starosta. Tak běžíme, ať jsme tam včas...

Takových setkání máme každý den domluveno přibližně pět. Díky střídání uběhneme jako tým šedesát až sto kilometrů. O víkendech navštívíme místo škol dětské domovy a bývá čas pro-

Co je mír?

„A co vlastně znamená mír?“

„Radost, klid, přátelství, láska, harmonie,“ ozývá se z publika.

„Kde to ale dokážeme cítit?“

„V srdci, v srdci.“

„Ano, jsou to vlastnosti ukryté v srdci každého člověka. Tak je zkusíme společně alespoň na minutu v tichosti cítit i ve svém srdci.“

Když na minutu ztichne několik stovek dětí nebo plné náměstí lidí, cítíte, jakou sílu má mír v srdci.

<<

První zastávka ve škole na území České republiky byla v Černé v Pošumaví

Děti prožívají motto mírového běhu „Mír začíná u mě“

v

>>

hlédnout si i některá krásná místa na trase. Za ty roky už máme docela dobře proběhanou skoro celou republiku.

Mezi městy a obcemi běháme hlavně po silnicích, ale někdy i po turistických značkách a cyklostezkách. Doprovodná vozidla pak jedou napřed a čekají na nás. Ne vždy jsou směr nebo cyklostezka dobře značené, tak je z toho občas docela dobrodružství. Letos jsme takhle v lese na cyklostezce ztratili běžce z Islandu. Po hodině a půl to vypadalo docela beznadějně, zkoušeli jsme i modlitby. Nakonec jsme ho přeci jen našli. Říkal nám, že na Islandu mají dobré pravidlo: když se ztratíš v lese, tak si stoupni. Většina z mála stromů jim totiž sahá asi tak do pasu. To u nás bohužel nefunguje.

Dobrovolní pomocníci

Další jihočeská obec Světlík leží z našeho směru trochu mimo hlavní silnice. Rozhodli jsme se

tentokrát pro polní cestu. Když se pan starosta dozvěděl, že naše mezinárodní skupina běžců-dobrovolníků poběží i přes jeho obec, připravil pro nás hned několik překvapení.

Blížíme se ke Světlíku a nevěříme svým očím: polní cesta je k nepoznání. Z bahnitě rozježděné brázdy se spoustou velkých děr je najednou docela pohodlná silnička posypaná kamínky. Pan starosta s dalšími dobrovolníky totiž pro nás neváhali svépomocí cestu opravit, aby to vydržely naše nohy i doprovodná vozidla. Moc děkujeme! A to není všechno. Nejen, že v obci připravili výborné občerstvení, ale rozhodli se také, že společně zasadíme mírový strom. Svůj kousek zeminy přidávají i všechny děti. Na velký kámen vedle stromu místní přidělali pamětní plaketu. Bude všem připomínat, že dobro v lidských srdcích roste jako tento strom.

Srdce s láskou darované

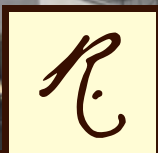
Mnoho škol na trase Mírového běhu se na setkání připravuje dlouho dopředu. Dívají se na film o běhu, sledují reportáže na webu a kreslí nádherné obrázky. Z nich vytvářejí inspirující výstavu nebo je posílají dalším školám. Hodně mi to připomnělo úžasný projekt Srdce s láskou darované, jehož setkání vítězů v Poslanecké sněmovně jsme se letos mohli také účastnit. Z celého projektu je cítit radost, nadšení a skutečný mír. Upřímně za to děkujeme všem dobrovolným organizátorům a redakci časopisu AGE, kteří do této akce nejen pro děti vkládají své velké „Srdce s láskou darované“.

Z jižních Čech jsme přeběhli na Vysočinu, Moravu a pak přes Beskydy na Slovensko. Náš tým v letošním roce uběhl přes Českou republiku více než 900 kilometrů, navštívil desítky škol a dětských domovů. Proběhl bezpočet měst a obcí, kde se běhu účastnili nejen místní lidé; často společně s dětmi a běžci zasadili mírový strom. Mírovou pochodeň si v Česku předalo více než 6000 lidí, kteří vyslali do světa své mírové přání. Letošní „kulatý“ třicátý ročník tak byl skutečnou oslavou mírové myšlenky, s níž Sri Chinmoy běh založil. A my se těšíme na setkání v příštím roce třeba i u vás ve škole.

*Text: Ondřej Veselý
Foto: archiv autora*

Ondřej Veselý je hlavním koordinátorem Mírového běhu v ČR.

Každoročně si předá
Mírovou pochodeň
téměř milion lidí.
Pokud bychom se
drželi pouze fyziky
a řekli, že myšlenka je
energie, pak funguje
zákon zachování
energie. Ta se nikam
neztrácí. Přání
milionu lidí je pak
obrovské množství
pozitivní energie.

boutique ★★★★★
HOTEL RADUN
Est. 1928

Zažijte úslužnost proní republiky v krásných moravských lázních Luhačovice.

www.hotelradun.cz

**Hrdí partneři
celostátní soutěže**

MĚSTO VAMBERK
A MUZEUM KRAJKY VAMBERK
vás zvou na prohlídku

- trvalých expozic paličkových krajek
- specializovaných tematických výstav
- proměny krajky v Čechách od počátku 18. století až do současnosti
- unikátního paličkovacího stroje

Otevřeno celoročně

Více na www.muzeumkrajky.cz.

Tomáš Havlínek:

Bořím limity a trochu riskuju

Tomáš Havlínek je talentovaný a nepřehlédnutelný kluk. Pořád hraje. Hraje na housle. Hraje i na prknech Jihočeského a dalších divadel, hraje ve filmu. Momentálně ze všeho nejvíc hraje na českokrumlovském Otáčivém hledišti. Začíná patřit k hercům, na které „se chodí“... Tady je jeho zpověď. Musím přiznat, že jsem se při rozhovoru nikdy nenasmála tak jako s ním. Je to zkrátka komediant na cestách.

Od houslí k divadlu

Jak se houslista z Karlových Varů dostane do divadelního angažmá v Českých Budějovicích?

Ono to šlo vlastně tak nějak samo. V Karlových Varech jsem vystudoval hudební gymnázium

a zjistil jsem, že dlouhotrvající cvičení na housle mě moc nebaví. Věděl jsem, že houslová dráha opravdu nebude ta, kterou si pro život vyberu. Vedle toho jsem paralelně navštěvoval dramaťák a hrál v amatérském souboru Divadlo Dagmar. Už na gymplu jsem cítil, že chci dělat divadlo. Zkusil jsem přijímací zkoušky na DAMU a ony

se mi povedly hned napoprve. V posledním ročníku si mě na „hostovačku“ do inscenace Zavolejte Jeevese vytáhla Martina Schlegelová, která bude paradoxně od února šéfovat činohře Jihočeského divadla. Na základě toho jsem byl přijat do angažmá, ani jsem se nemusel účastnit konkurzu, který souběžně probíhal. Takže součástí ansámblu Jihočeského divadla jsem byl už v posledním, nestudijním ročníku na DAMU.

A co Budějovice, líbí se ti?

Kdyby se mi v Budějovicích nelíbilo, tak tam nevydržím takhle dlouho, protože, popravdě, zatím „Českobudějovičák“ úplně nejsem. Myslím, že jsem ve věku a v období, kdy se to dřív nebo později začne lámat. Praha mě moc láká, mám tu koncerty, hraju divadlo. Jsem takový herec na cestách, zatím nikde zakořeněný nejsem. Tím jsem chtěl říct, že se mi v Budějovicích líbí moc, protože si myslím, že málokde bych poznal takové lidi jako právě na jihu Čech. Teď vůbec nemluví o kvalitách představení, které bezpochyby hrají svou roli, ale ten lidský faktor je podle mě ještě důležitější. Mám v Budějovicích spoustu skvělých přátel. Za dost mluví naše trojka s Pavlem Oubramem a Tomášem Drápelou. Troufám si říct, že jsme opravdu dobrými kamarády, což je v souboru velmi důležité.

Letos jsi za roli autistického teenagera Jazona v inscenaci Přisámůh! získal ocenění Jihočeská Thálie. Co pro tebe znamená?

Když člověk získá jakoukoli cenu, je samozřejmě rád. Moc mě potěšilo, že jsem ocenění dostal po své první celkové sezoně a ještě navíc od poroty. Ale nejsem takový sběratel cen jako třeba Ondra Veselý, na kterého chodí hory fanynek. Zase je pravda, že Thálii vystavenou na polici mám. Těší mne, že jsem cenu získal právě za roli v představení Přisámůh!, protože ji považuji za zatím nejlepší práci, kterou jsem v Jihočeském divadle zažil.

Nejvíce se vyblbneme v Shakespearovi

Za dva roky sis v Jihočeském divadle zahrál už pěknou řádku rolí. Ať už je to Přisámůh!, Zavolejte Jeevese nebo divadelní fast food Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách, za které jste s Pavlem Oubramem a Tomášem Drápelou získali Cenu studentské poroty na XVII. ročníku Grand Festivalu smíchu v Pardubicích. Jaká role ti k srdci přirostla nejvíce a v jaké se nejvíce „vyřádíš“?

Mému srdci nejbližší je role Mooneyho ve hře Kati, to je krásná vděčná role s velkým potenciálem. Postava Mooneyho ti jde hrozně na ruku, ale zároveň máš škálu prostředků, jak z ní můžeš udělat naprosto geniální a zapamatovatelnou roli. Pak mám hrozně rád inscenaci Přisámůh!. V Jihočeském divadle máme v repertoáru dva Shakespeary a v těchto hrách se rozhodně nejvíce vyblbnu. Ve 120 minutách se vyřádíme, teď dokonce pojedeme na můj první spací zájezd do Skutče, kam si nás pozvali právě na základě festivalu v Pardubicích, kde si našeho představení všimli. Ale troufám si tvrdit, že ještě víc mám rád Shakespeara v Hollywoodu, protože spojení s Viktorem Limrem, to je teda něco. Každé představení je v něčem jiné, v něčem stejné, ale stále vtipné. Ve dvou hodinách herec tvoří humor pro lidi, pro nás je to horší, protože hrajeme jenom ve třech, bavíme se taky, ale musíme toho víc stíhat. Situace, kdy jsme takzvaně na odprdnutí, mám hrozně rád. Jasné, jsou hranice, kdy se herci „odprádávají“ à priori. O to se zase nesnažíme, ale máme fóry, o kterých víme, že na lidi i na herce na jevišti fungují.

<<

Tomáš Havlínek (vpravo)
v roli Puka s Viktorem
Limrem září v představení
Shakespeare v Hollywoodu

Souborné dílo W. S. ve
120 minutách a nerozlučná
trojka: Pavel Oubram, Tomáš
Drápela a Tomáš Havlínek
v

>>

Tomáš Havlínek (25)

Rodák z Karlových Varů, vystudoval hudební gymnázium – housle a po maturitě byl přijat na DAMU – činoherní herectví. Během studia hostoval v divadlech Pod Palmovkou a Na Vinohradech. Za zmínku stojí i pár filmových rolí, například role Oskara Nedbala ve filmu Americké dopisy s Hynkem Čermákem v hlavní roli a nebo pohádka Řachanda, ve které ztvárnil prince Jaromíra (dále je to První republika, Vyprávěj, Případy 1. oddělení, film Vybíjená a šestidílný seriál Bohéma). DAMU absolvoval v roce 2015 a hned poté nastoupil do angažmá Jihočeského divadla, kde hrál už na škole. V létě jste ho nejčastěji mohli vidět hrát pod širým nebem Otáčivého hlediště v Českém Krumlově.

Jak už bylo řečeno, po hudebním gymnáziu jsi začal studovat DAMU. Který pedagog tě nejvíc ovlivnil a v čem?

Tak na to je úplně jednoduchá odpověď. Neraď bych se někoho dotknul nebo na někoho zapomněl, ale pro mě je tím nejlepším Michal Pavlata. V ročníku jsme mu říkali Pavlatáta, mohli jsme za ním přijít s jakýmkoli problémem, ať už v osobním nebo v divadelním životě. Na DAMU jsme byli jeho poslední ročník, dával nám najevo, že my jsme jeho děti, které v normálním životě neměl. A my ho zase naopak brali opravdu jako tátu. Dokázal užívat života po všech stránkách, i díky tomu nám předal spoustu věcí. Je mi líto, že mě nikdy neviděl hrát v Budějovicích. Měl se přijet podívat na Přisámbůh!, ale už to nestihl. Dva týdny předtím jsme si telefonovali a domlouvali se, přál mi, ať se mám hezky a daří se mi. Až zpětně po jeho smrti si uvědomuji, že mu bylo jasné, že už asi neprijede...

Rád improvizuju, tím se nejvíc učím
Ačkoli je z tebe vystudovaný herec, na housle jsi nezanevřel, hraješ v několika hudebních uskupeních, hostuješ například s kapelou Cuvée, jejímiž členy jsou tví kolegové z Jihočeského divadla. Co tě v hudebním světě čeká?

V kapele Cuvée nejsem stavební kámen, ale mám radost, že s nimi občas jako host účinkuju. Jinak hraju se swingovými „dýdžejí“, buď s Universal Swing Brothers nebo Swingin Travellers. Ve Varech nebo v Praze jsem měl ještě při studiích spoustu kapel, ale teď už není čas se scházet ve zkušebně a dennodenně cvičit. Ale tady je hezký to spojení moderní hudby a swingu, já hraju na elektrické housle do beatů, které ti dýdžejové pouští. Je to vlastně čistá improvizace a člověk se tím nejvíc učí. Jsem hrozně rád, že jsem si mohl projít velkou škálou různých hudebních stylů, od vážné hudby až po drum and bass. Všechno to, co jsem uplatnil v improvizaci, mi dala vážná hudba.

Co si pouštíš, když je ti smutno. Nebo veselo?

Když mám nostalgickou náladu, pouštím si vážnou hudbu, i když je fakt, že to poslouchám stále, nejen na veselo nebo na smutno. A na veselo mám rád funky, líbí se mi, když je hudba založená na base a bicích. Třeba nové album J.A.R. je naprosto geniální, oni se ničeho nebojí, je to i spojení s alternativní hudbou. A to mám rád

i na herectví. Bořit nějaké limity, jít a vlastně tak trochu riskovat. Jako právě J.A.R.

Českokrumlovská točna chce pohotové reakce
Teď v létě účinkuješ ve všech činoherních inscenacích na Otáčivém hledišti v Českém Krumlově. Jak se ti práce v divadle s největším stropem na světě líbí, v čem tě překvapila a co je na ní nejzajímavější? Jak se liší od klasického jevištního divadla?

Rozdíl je ve stylu herectví. V kamenném divadle hraješ podle žánru a dané hry. Na „otáčku“ tě hlavně musí být správně vidět a slyšet. Herec nemá čas na prožívání a civilní herectví, točna se točí, vítr fouká... Jednou se mi při představení Ženy Jindřicha VIII. stalo, že jsem pokazil scénu. Prostě si v klidu kupuju v kiosku brambůrky, vyprávím Daniele Bambasové historky, říkám si, jak jsem vtipnej, že jsem ji pobavil, a slyším kompars, jak před točnou křičí: „Sem s ní, sem s ní!“ Uběhly tři vteřiny a v tu chvíli jsem si uvědomil, že na úplně opačné straně mám začínat svou repliku. Takže jsem se rozběhl, samozřejmě mi dlouho trvalo, než jsem tu točnu oběhl... a to už je jedna replika pryč, druhá, třetí, a mně nezbylo nic jiného, než z dálky ty věty křičet. A to je fakt zážitek. Na „otáčku“ hrajeme za každého počasí, i kdyby padaly trakaře. V tomhle nejsem cimplich, třeba na Robinu Hoodovi mě to hrozně bavilo. Je celkem nebezpečný, když běžíš s mečem, proti tobě šest rytířů s ohněm na koních a do toho šíleně leje. Ale jsme v tom všichni herci stejní.

Zkus si sám pro sebe porovnat divadelní herectví, film, televizní seriál a muziku...

Divadelní herectví prožíváš teď a tady, což je něco naprosto specifického, co se nedá ničím nahradit. Vždycky jsem divadlo preferoval, ale poslední dobou jsem hodně pronikl k filmovému herectví. Je to i tím, že člověk víc točí a dostává větší role, lépe ostatní herce a štáb pozná a mnohem víc si natáčení užívá. Proto taky rád hraju v divadle v ateliéru Na Půdě, což se k tomu dá přirovnat. Diváci ti koukají přímo do kuchyně, děláš niterné herectví. To je to samé, jako když se tu my dva bavíme. Ve filmu ukazuješ život co nejrealističtěji. A seriál? To jsou, na rovinu, především peníze, nikdy jsem netočil žádný seriál na pokračování. Teď si i možná protiřečím, třeba někdy v takovém seriálu roli dostanu, ale je to prostě komerce. Na druhou stranu by se za to člověk neměl stydět. Jaký si to uděláš, takový to

máš. Když už herec hraje v divadle a točí filmy a seriály, tak by měl hrát co nejpřesněji a nejpochtivěji, protože to on jde s kůží na trh a třeba i svým výkonem dává seriálu úroveň. Není nic scestnějšího, než točit, dělat ofuky a stydět se. Každopádně jakákoli práce je pro herce velká zkušenost.

Existuje něco, co tě na herectví a hudbě zklamalo?

Hodně času strávím v autě na cestách, a tak mě velice často dokáže vytočit, co všechno jsou rádia schopna vypustit do éteru. A je mi líto, že je práce hodně o kontaktech. To vnímám i u filmu, na televizních obrazovkách se točí pořád stejná skupina lidí, málo se dává prostor jiným hercům. Samozřejmě si člověk projde castingy, ale produkce si to tak chtějí ulehčit. Nasadí si tam tvář, která už je osvědčená a přiláká jim diváky. A ačkoliv je mladý herec šikovný, má velký problém dostat se do povědomí lidí. Bylo by fajn, kdyby i neznámé tváře měly trochu víc prostoru. I když, tohle si musíme vydobýt sami.

Baví mě humor

Nejen prací živ je člověk. Jak relaxuješ? Žonglováním?

Určitě hudbou: sebrat se, jet s partou lidí třeba do Valašského Meziříčí a užít si koncert je pro mě největší relaxace. A pak taky být součástí dobré společnosti s fajn partou lidí, jakou mám třeba v Budějovicích. To, jak si s kolegy lidsky rozumí-

me, strašně usnadňuje práci. Skvěle odpočinout si můžu i při dobrém zkoušení v divadle, ačkoli do toho dáváš všechno. Není nic horšího, než když tě zkouška nebaví, to pak musíš vynaložit třikrát víc energie. A žonglování, to mě naučila DAMU.

Jaký je Tomáš Havlínek, když zrovna nebaví diváky či posluchače? A vůbec, po kom jsi vlastně zdědil takové nadání?

Tak baví ostatní lidi v hospodě. Asi to mám v sobě už od přírody zakořeněné, baví mě humor, legrace. Baví mě, když se společnost baví. Je skvělý, když v tom přiložíš ruku k dílu. Myslím si, že když slezu z jeviště, jsem pořád stejný. Na začátku mě dost škatulkovali, novináři psali, že v představení jsem využil svůj komediální talent. Postupem času jsem z toho začal mít strach, že mě v divadle budou využívat už jenom jako showmana. Ale něco na tom bude, vždycky mě hřeje, že dokážu lidi pobavit i v civilním životě.

No, nevím, jak moc velký talent mám, i když jsem o tom na DAMU psal diplomovou práci. Myslím si, že jsem ho tak úplně nezdědil, i když moje máma i táta jsou velice vtipní. Maminka je klavíristka, čili ta umělecký talent má, a tatínek je vyučený automechanik a řidič autobusu, takže se to někde střetlo a z toho jsem vzešel já.

Text: Štěpánka Kotrbová

Foto: Petr Neubert a archiv T. Havlíka

Baví mě, když se lidi baví.

<

A další proměna herecké trojice v Souborném díle W. S. ve 120 minutách

Tradiční pardubický perník pečený s láskou

JaJa Pardubice s.r.o.

www.pardubickypernik.cz

*Kvalita a jedinečnost v každém kousku
nejen pro vítěze soutěže Srdce s láskou darované*

**Hrdí partneři
celostátní soutěže**

*Srdce
s láskou darované*

Čokoládovna Pralinka
ruční výroba čokolády a pralinek

*Olga Klejnová
Žižkova 324, Veltrusky
tel.: 605 804 801*

Dialog, nebo monolog?

Také jste si všimli, že se nám v poslední době rozmohly monology?

Namátkou:

1. V politice je to naprosto převažující forma ústního, ale i písemného projevu.

Poslanci, senátoři, koaliční ministři, opozice, prezident, političtí komentátoři a analytici, všichni vykřikují do světa sebestředné monology, za něž by se nemusel stydět ani král Já První, ztělesněný Janem Werichem ve známé pohádce.

Jak se má ale dospět k rozumné dohodě, kompromisu nebo – chcete-li – ke konsenzu, když nikdo nikoho neposlouchá a každý je samolibě zaujatý svojí Pravdou, ba místy až dojatý vlastními skvělými Myšlenkami?

2. V rodinách bohužel probíhají až příliš často rovněž paralelní monology rodičů a dětí, přičemž vzniká paradoxní situace: členové domácnosti sice neustále **mluví** (někdy dokonce až příliš), ale ve skutečnosti si strašně málo **naslouchají**, natož aby si **rozuměli**! Smutné...

3. Existuje příliš mnoho nadřízených (v práci) a učitelů (ve škole) spatřujících smysl své funkce v tom, že budou hovořit sami k sobě, zatímco podřízení (či studenti) jim k tomu budou vytvářet naprosto tiché, zaujaté, chápající a zejména obdivné prostředí. Na vlastním názoru těch, které mají vést (vzdělávat), takovým lidem nezáleží.

Podobných příkladů by se dalo uvést mnoho. Skutečné „roz-mlouvání“ („dia-logos“) vypadá však úplně jinak! Řeč, je-li orientována přes příliš sebestředně a monologicky, postrádá totiž „okna“. Pomalu, ale jistě pak přestává sloužit svému původnímu účelu: tomu, aby lidem zprostředkovala společné hledání smyslu světa, aby jejím prostřednictvím lidé vzájemně „nahlíželi“ do svých životů, do svých myšlenek, prožitků, postojů. Nejde o nějaké „šmírování“ či narušování soukromí druhých; jde o to, že když k sobě neučiníme krok a neotevřeme se významům, které k nám skrze probíhající řečové akty přicházejí, nemůžeme se s tím druhým nikdy **setkat**! A setkání, jak o něm krásně píše můj oblíbený filosof Emmanuel Lévinas, je jeden z nej-

úžasnejších zázraků, jež můžeme v životě zažít, neboť je to bytostné tajemství, neopakovatelná událost, kterou nelze nikdy předem dopodrobna naplánovat a „definovat“, která však k něčemu vyzývá, poukazuje, která oslovuje.

Je však dnes naše řeč opravdu setkáváním? Je vskutku „komunikací“ (kde „communis“ znamená „společný“)? Jak výstižně v jednom svém textu poznamenal náš přední filosof a sociolog Václav Bělohradský, my však dnes již v pravém smyslu slova nehovoříme, spíše si „cvičíme gesta před zrcadly“.

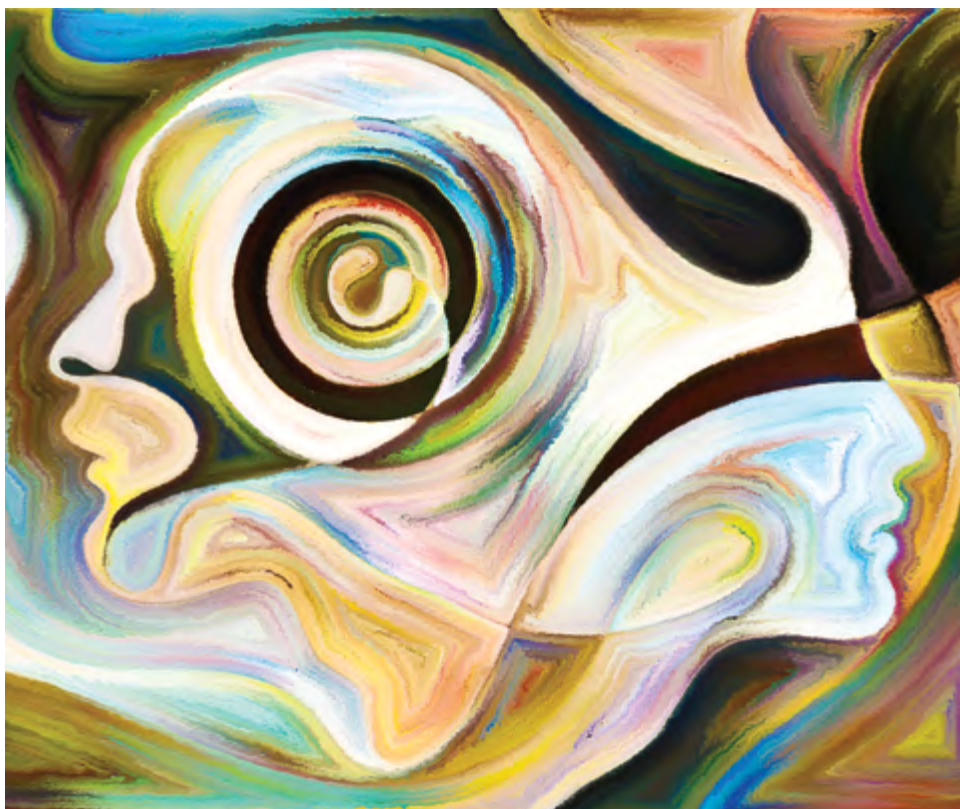
Banální pravda praví, že **rozhovor** by měl být vždy **s někým a o něčem**. Nemáte ale také stále častěji pocit, jako kdyby ti druzí nemluvili s vámi, jako kdyby „to hlavní“ se v životě vedlo kdesi mimo vás, a že vlastně neříkají vůbec, ale vůbec nic důležitého??

Text: Petr Nesvadba

Foto: archiv P. Nesvadby a Shutterstock

PhDr. Petr Nesvadba, CSc., je středoškolským a vysokoškolským pedagogem, vyučuje historii, základy společenských věd, komparativní dějiny, etiku, filosofii, kulturní antropologii a multikulturní výchovu.

^
Město Gdaňsk je krásné
za každého počasí

Polská Sahara; Bílá duna

▼

Exotika u sousedů

Na Saharu autem za pár hodin

Jak často si spojujeme představu krásných a zajímavých míst s cestami do vzdálených mimoevropských destinací! A přitom exotiku, za kterou mnohdy létáme dlouhé hodiny, můžeme najít v zemích našich sousedů. Přímo vzorovým případem je Polsko, které hodně z nás navštívilo, ale nedostalo se dál než pár desítek kilometrů za naše hranice. A i když populární výlety do krásného staroslavného města Krakov, solných dolů Wieliczka či do slezského zámku Czocha, který jako by z oka vypadl čarodějnickému hradu Bradavice Harryho Pottera, patří stále k silným turisticky atraktivním cílům, opravdová překvapení a desítky zajímavostí čekají ve všech koutech této nádherné a historií těžce zkoušené země.

Naším cílem bylo malé městečko Kolobřeh na březích Baltského moře, vzdálené od hranic asi jen šest stovek kilometrů. Rozkládají se tu nekončící bílé písčité pláže široké stovky metrů. Ale i ten, jehož prioritou není jen slunění na pláži, si tu přijde na své. Věděli jste například, že Polsko je bohaté na národní parky? Nachází se jich tu třiadvacet a každý je typický něčím jiným.

Wolinský národní park je jedním z míst, kde můžete například vidět zubry. Pohádkové borovicové i listnaté lesy vábí k pěším i cyklistickým výletům. A když vás láká architektura, objevíte půvabné historické kostelíky stejně jako úhledné hrázdné statky a panská sídla. Vše pečlivě udržované, protože Poláci si doslova z ničeho znovu vybudovali historické památky drasticky zničené poslední světovou válkou.

Milovníky technických památek jistě zaujme otočný most přes řeku Dziwnu spojující ostrov Wolin s pevninou i různorodé námořní majáky, které v pravidelných rozestupech zdobí pobřeží. Těžko říct, který se vám bude líbit nejvíc. Historicky možná vyniká ten v Kolobřehu, který byl postaven roku 1666 a v jehož lucernách se zapalovalo světlo vždy, když měla do přístavu připlout loď.

Silným zážitkem pro nás byla návštěva území nazývaného polská Sahara, které je v Evropě unikátní. Nachází se ve Sloviňském národním parku u obce Leby. V důsledku neustálého dorážení mořských vln, nanášejících na břeh množství jemného písku, a trvalého severozápadního větru zde postupně vznikla písčinná Gardensko-lebská kosa, na které jsou největší atrakcí pohyblivé písčité duny. Na tomto neobvyklém území můžete vidět mrtvé borovicové lesy s torzy za-

sypaných kmenů trčících z písku, které svůj boj s písčnou silou prohrály. Krajina je tu neobyčejně proměnlivá; vítr a písek často v průběhu několika hodin vytváří nové a nové terénní reliéfy, které systematicky rychlostí od dvou do dvanácti metrů za rok ničí na své cestě vše, co potkají.

Projdete-li touto evropskou pouští, ocitnete se jako mávnutím kouzelného proutku na nádherném pobřeží s nekonečnou pláží. My jsme paradoxně měli to štěstí, že jsme ji navštívili v době, kdy navzdory ročnímu období teploty příliš letní nebyly. Nepotkali jsme tu téměř ani živáčka, a tak jsme se mohli věnovat romantickému rozjímání nad věcmi mezi nebem a zemí. Podle místní legendy se tu žmuďská bohyně moře Jurata zamilovala proti vůli svého otce do místního chudého rybáře. Ten proto za trest nechal rozbít její jantarový palác na tisíce kousků, které lze prý dodnes najít na zdejšímořském pobřeží. Hledali jsme, ale nenašli. Místní obchůdky se suvenýry však nabízejí nekonečné množství šperků z místního jantaru.

Město Gdaňsk určitě nevynechte. Je vyhledáváno především pro svou tisíciletou historii a výjimečnou architekturu, ale také pro atmosféru vytvářenou dlouhou tradicí svobodného hanzovního města, kde se střetávala polská a německá kultura. A minimálně ještě za jednu věc zasluží město obrovské uznání. Během druhé světové války bylo téměř srovnáno se zemí, zahynuly tisíce jeho obyvatel. V rámci poválečného programu přestavby však doslova povstalo z popela a v 50. a 60. letech minulého století se ho podařilo kompletně obnovit ve středověkém duchu. Opětovná výstavba starého města byla provedena tak citlivě, že město

dnes připomíná svůj věrný originál a svou krásou vás bude opravdu fascinovat.

Po návštěvě Gdaňsku se naše severní cesta pomalu stáčela na jihovýchod k úchvatnému křižáckému hradu Malbork, který je největším cihlovým hradem v Evropě. I ten byl během druhé světové války z velké části zničen. Přesto je dodnes považován za jedinečnou ukázkou evropské obranné architektury a od roku 1997 je na seznamu světového kulturního dědictví UNESCO.

A na závěr snad ještě jeden technický bonbón, kterým je Elblážský kanál. Byl vybudován v 19. století a v roce 2007 byl na základě lidového hlasování vyhlášen jedním ze sedmi divů Polska. Jediného konkurenta na světě by mohl mít pouze v USA, kde je podobný Morris Canal. Ten však v roce 1924 uzavřeli a v současnosti z něj zůstaly pouze zbytky. Polský kanál Elbląski je naopak stále funkční a po více než 150 letech provozu je ve velmi dobrém stavu. Kdo má čas a chuť, zažije netradiční plavbu, při níž lodě překonávají na desetikilometrové vzdálenosti výškový rozdíl 99 metrů na speciálních vagonech, pohybujících se po kolejnicích.

Polsko nás prostě dostalo natolik, že plánujeme další pokračování naší cesty za poznáním této země s úžasnou přírodou a městy i milými lidmi. Země, která je nám historicky velmi blízká a kde se dorozumíte, i když si myslíte, že polsky nemluvíte. Země, která si získala náš velký respekt a obdiv.

Text a foto: Jana Pešavová

Jana Pešavová
vystudovala FEL ČVUT
a již sedmnáct let pracuje
v pojišťovnictví. Je nadšenou
cestovatelkou a amatérskou
fotografkou. Má ráda přírodu
a půvab málo civilizovaných
míst stejně jako zajímavé
historické památky.

↖ Elblážský kanál je právem
jedním ze sedmi divů Polska

Miloslav Jenšík

Vražda v hotelu Granada (2)

Pokračování z minulého čísla

Roku 1946 rozbouřila poklidnou hladinu života okresního města Prosečná smrt maďarského fotbalového běžence Arpáda Szecsényiho. Velice rychle vyšlo najevo, že fingovaná sebevražda oběšením se měla stát pouze zástěrkou – ostatně velice chatrnou – smrtícího úderu do hlavy. Vyšetřováním byl pověřen vypravěč příběhu, začínající kriminalista.

Pitva byla jen rutinní záležitostí, její výsledky nám nic nového prozradit nemohly – leda že by ve vnitřnostech zavražděného byl objeven ještě jed. Ale to už by bylo vážně moc. Příslušné pražské úřady, kterým jsme smrt cizího státního příslušníka ohlásili, prostřednictvím velvyslanectví objevily adresu Szecsényiho rodiny v budapeštském Csepelu a nařídily převoz ostatků do Maďarska. Fotbaloví fanoušci tak přišli o pohřeb nečekaně získané a ještě nečekaněji hned zase ztracené hvězdy. Ne, že by jim nafoukaný cizinecký legionář za krátkou dobu pobytu ve městě přirostl kdovíjak k srdci. Spíše jim bylo líto gólů, které tu ještě mohl nastřílet. A v tom on se opravdu vyznal. Květnatý nekrolog v místních novinách tu jeho schopnost jaksepatří ověnil a mezi řádky hned pohřbil sen o vzestupu prosečenské Čechie do elitní ligové společnosti; podle opravdových znalců ostatně už před vraždou zcela nereálný. Redaktor vzdal vzletnými slovy čest velkému sportovci. Kdoví, třeba ho tak opravdu viděl. Pochopitelně se nezmínil o velkém šmelináři s valutami i jinými cennostmi, vášnivém sázkaři a karbaníkovi o sumy, nad kterými se normálnímu smrtelníkovi protočily panenky, a v neposlední řadě o velkém... Jak to říci co nejslušněji? V propagačních materiálech k filmovým premiérám a televizním seriálům se tako-

vým pánům říká romantiční hledači věčné lásky nebo nějak podobně. Ale to on podle našich zjištění nebyl. Spíše mu sedělo lapidární označení děvkař.

To jsme o něm mezitím postupně zjistili my, protože vyšetřit vraždu a usvědčit pachatele samozřejmě zůstalo na krku nám. A cokoli z uvedených Arpádových charakteristik mohlo vést k jeho náhlému a nedobrovolnému odchodu z tohoto světa.

„Tak se na to posad, mladej, ať si to shrneme,“ vyzval mě poručík Jungmann, šéf okresní kriminálky a starý četník z pátráčky. „Co se tváříš, jako kdyby ti vyrost’ trpaslík?“

„Ale... Pane poručíku, mě furt vrtá hlavou, proč to fingované oběšení? Na to jsme přece museli přijít v cuku letu! Nedává to žádnéj smysl.“

„Tak předně, mladej. Že to v téhle chvíli nedává smysl tobě, nebo nám, abys to nebral osobně, ještě neznamená, že v tom nějakýj smysl není. Jen jsme mu zatím nepřišli na kloub. V téhle chvíli to může znamenat třeba jen to, že pachatel na moment ztratil hlavu. Ergo, že to není nějakýj protřelej mordýř. Lump jo, ale drobet jinýho druhu. A potom... Ale na to přijdeš taky, jen se zkus zamyslet.“

Ani jsem nemusel, napadlo mě to už uprostřed jeho výkladu. „Pachatel nebo spíš pachatelé. Zvednout mrtvýho nebo umírajícího chlapa a pověsit ho na kliku skoro až pod stropem, to mohl sotva udělat jeden člověk. Asi byli spíš dva, a vím já, třeba tři. V mokréj práci se vyznat nemuseli, ale určitě museli bejt pořádně otrlí.“

„No vidíš,“ potěšil se Jungmann. „Ale tohle nech zatím stranou, my předně musíme rozebrat to, komu všemu by vražda na pokoji číslo 12 mohla udělat dobře. Motivů může bejt až na půdu, tak se zatím soustředme na ty, o jejichž možný existenci už víme. Mohou mít kořeny tady u nás, ale právě tak dobře taky v Praze, kde ten borec předtím tak zhruba čtvrt roku působil. Tak napřed: co víme o jeho zástojích v Prosečné? Dámy mají přednost.“

„Za tu chvíli v městě toho stihl poměrně dost. Dost se toho povídá třeba také o paní Nekolové.“

„Ó, že by sama soudružka předsedová okresní národní výborová?“ Ta informace zjevně Jungmanna upřímně rozveselila. „Víš, že jsme tu podobnou aféru měli ještě před válkou? Tehdy se samozřejmě jednalo o milostivou paní okresní hejtmanovou, ale jinak si asi neměly co vyčítat. Tuhle stopu klidně puť z hlavy. Soudruhu předsedovi to ta jeho dělala, už když byl profesorem zeměpisu a přírodopisu na gymnáziu. Vědělo to celé město a věděl to samozřejmě i on, i když se tvářil, že nic netuší. Sotva by se kvůli tomu dal do vraždění až teď. Ale to jen mezi náma, mladej. Mě už brzy čeká penze, ale ty by sis mohl šlapat po štěstí. Tak dál.“

„Karty. V salonku za barem v Granadě se schází taková stolní společnost a v banku bývají tisíce. Někdy taky desetisíce. Szecsényi tam bejval pečenej vařenej. A jedou tam i sázky na pražské koníčky a kdoví na co ještě. Jezdí mezi ně nějakýj bookmaker z Prahy, kterej je původně tady odtud.“

„Lang. Známa firma, dvakrát trestanej, v obou případech natvrdo. O té partičce samozřejmě vím. Fabrikanti, obchodníci, ale taky dva docela tvrdý pražský šmelináři, kteří tu mají kousek za městem chaty. Voni jim říkaj bungalovy. Hrajou tam za svý, žádný zakázaný hry a není u toho žádný valchař, takže zatím není důvod na ně vlítnout. Vraťme se k tomu krásnému Arpádovi. Čilej chlapec. V takový společnosti byl jako doma už v matičce měst, hned jak se tam objevil. Ale víš, koho především sebrala pražská kriminálka? Našeho milého IngC. Járu!“

Stroze zařízený pokoj číslo 12 v Granadě nám nabídl k prohlídce tři obleky vandrovního fotbalisty, dvoje polobotky a jedny tenisky, obnošenou koženou bundu, rádio, které Szecsenyimu daroval jeden z mecenášů klubu, starou konzerву a potom už jen tlustou obálku s fotbalovými fotografiemi, na nichž byl kanonýr tu sám, tu zase s celým mužstvem. Některé snímky pocházely z Prahy a na zadní straně nesly razítka známých fotoreportérů. Abych nezapomněl – také tam porůznu bylo poměrně značné množství peněz. Dolary, libry, švýcarské franky. Koruny spíš tak na běžnou útratu. A klíček zjevně od bankovní schránky, jenže pro nás zatím neznámého peněžního ústavu.

V zapalovačové kapsičce vesty od hodobožového obleku jsme našli navštívenku s oslíma ušima, ale jinak na první pohled získanou velice nedávno. IngC. Jára Schubert, export – import stálo na ní elegantním písmem. A dál už jen adresa a telefon.

Vizitka mi IngC. Járu jednoznačně zprotivila ještě dříve, než jsem se s ním poprvé setkal tváří v tvář. Odjakživa mi byli velice sympatičtí dospělí pánové, kteří si na dveře i jinam psali Jára, Stáňa, Áda nebo tak nějak – stejně jako pánové, co si vždy a všude u jména psali MUC., JUC. nebo třeba IngC. Z nich obzvláště pak ti, kteří se na příslušné fakultě v životě nebyli ani zapsat ke studiu. Takových byla ostatně většina. A jak se později ukázalo, právě mezi ně patřil bezmála padesátiletý, mírně obtloustlý a silně proplešatělý elegantně

oblečený pán, vyučený obchodní příručí v oboru drogistů – materialista. Pokud tedy alespoň ten výuční list byl pravý...

A ten export – import? To byl v té době vývěsní štít šejdířů všeho druhu, kteří za okupace a v prvních letech po osvobození rozjeli černý obchod se vším, čeho byl u nás nedostatek (a čeho nebyl?) nebo co bylo v té chvíli drtivě většině lidí jinak nedostupné. Mohlo jít o všelijaký luxus, ale třeba také o léky, které rozhodovaly o životě nebo smrti... Šmelilo se se vším. A IngC. Jára patřil i v Praze mezi šmelináře nejpřednější.

Zabýval se i nákupem a prodejem fotbalistů a dohazováním zaručených dostihových tipů na dostihy. Szecsenyiho k nám z jeho rodné Budapešti přivedl právě on. Jezdával tam nakupovat uherák a víno, samozřejmě ne pro legální obchodní síť. Arpádovi nejprve zařídil angažmá v jednom méně významném pražském ligovém klubu, ale potom uzavřel trojdohodu s jeho vedením a s nějakým podobným šibrem z Paříže, který za maďarského kanonýra nabídl veliké peníze. Domluvili, že Arpád bude zčistajasna jakoby zcela z formy, jeho klub o něj ztratí zájem, a proto bude odprodán do Prosečné. To aby ho náhodou nezasekli pánové ze Sparty nebo Slavie, a nezvýšili tak případně jeho cenu pro francouzské zájemce.

Nedalo moc práce zjistit, že Szecsenyi a Schubert se pravidelně stýkali i po uskutečnění té transakce, o jejímž zákulisí neměli naivní fotbaloví fanoušci ani potuchy. Když Jára nepřišel k nám, vydal se Arpád ve dnech, kdy neměl trénink nebo když se mu zrovna trénovat nechtělo, což mu v Prosečné velkoryse promíjeli, za ním do Prahy. Tam se scházeli v jedné turfmanské kavárně, v sázkových kancelářích, občas si ve společnosti podobných pánů zahráli biliár U Nováků. I ten prý Maďar válel jako vrchní číšník z Václaváku.

A potom jsme dostali z pražské kriminálky zprávu za všechny peníze: náš Jára zajel do Prosečné za Szecsenyim právě toho dne, kdy podle soudního lékaře navečer došlo k vraždě. V hotelu ho nenavštívil, ale obědvali spolu kousek za městem v restauraci Lesní zátiší! Schubert tam přijel autem rovnou z Prahy a Szecsenyi se tam nechal dopravit taxíkem. A nějak se prý při tom nepohodli...

Dokončení příště

Foto: archiv autora a Shutterstock

Náušnice z FOAMIRANU

Že nevíte, co je to foamiran? Nejčastěji se tato tenká pěnová guma s příjemným, takřka semišovým povrchem používá ve floristice, scrapbookingu a při výrobě módních doplňků. Je netoxická, plastická a za tepla snadno tvarovatelná. Pojďte si vytvořit módní doplněk, který vaše okolí nepřehlédne.

Co budete potřebovat: foamiran, žehličku, květinové pestíky, zelenou květinovou pásku, náušnicový háček, ploché a ketlovací kleště, razítkovací podušku nebo olejové pastely, vlhčený ubrousek, očkovou jehlu, nůžky.

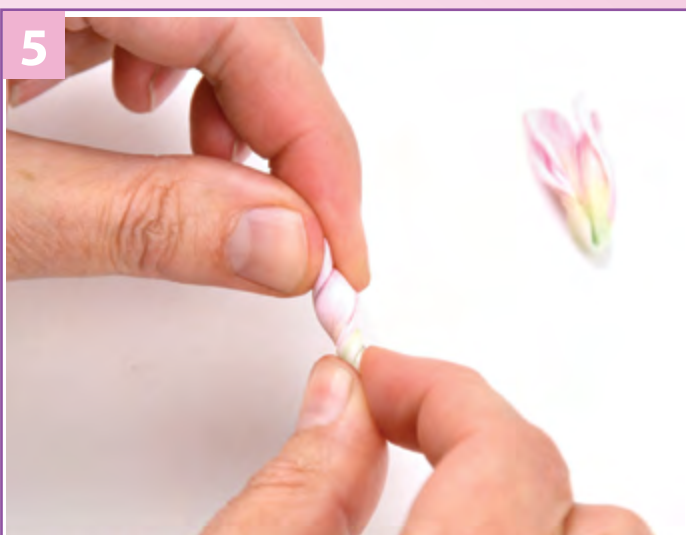
Z plátu foamiranu si vystříhnete dva čtverečky 4–5 x 5 cm (podle požadované velikosti náušnic) a složíte je na čtvrtinu. Složené čtverečky obstrihnete podle nákresu.

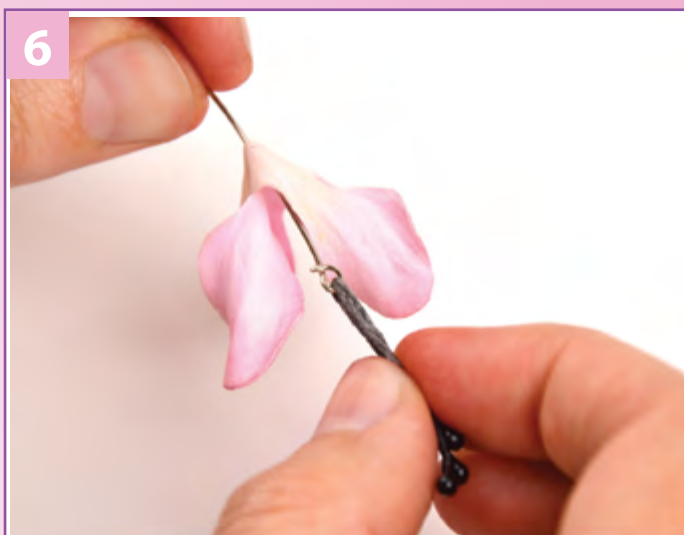
Vzniklou čtyřlístou kytičku z obou stran po okrajích lístků nabarvíte pomocí vlhčeného ubrousku a razítkovací podušky nebo s využitím olejových pastelů. Nezapomeňte na hrany.

Kytičku přiložte na žehličku (bez napařování, stupeň 2). Po nahřátí foamiran od žehlicí plochy sám „odskočí“.

Lístky poskládejte na sebe, stočte a chvíli je stočené žmoulejte v ruce. Květ se tak natvaruje a materiál se v ruce ztenčí.

Do očkové jehly navlékněte dva přehnuté pestíky a kleštěmi zmáčkněte očko pevně k sobě. Jehlu protáhněte středem květu a květ mírně natvarujte.

Střed květu omotejte pevně kouskem zelené květinové pásky a mírně ji natahujte. Tím uvolníte lepidlo v ní obsažené a pásky ke kytice dobře přilne. Očkovou jehlu ohněte do pravého úhlu a ketlovacími kleštěmi vytvořte očko pro zavěšení náušnicového háčku.

*Pip: na našich webových stránkách
www.vytvarny-kras.cz/naušnice
najdete i návod na ruční*

Vaše redakce AGE a kreativní Optys

Na www.youtube.com/c/optyspolsro
se můžete podívat na inspirativní videa
pro svá tvoření.

TECHEDU

Věda, technika a vzdělávání zblízka.

9000 výtisků do škol, firem a institucí

BIG SHOT

kreativ
OPTYS

3 450,-
cena s DPH

Cena pro školy a školská zařízení
doprava zdarma (cena na e-shopu 3750,-)
Obj. č. 4090900416

Pořádáme také kurzy
zaměřené na práci
s Big Shotem
akreditované
Ministerstvem školství,
mládeže a tělovýchovy
v rámci systému dalšího
vzdělávání
pedagogických
pracovníků.
**Bližší informace na
tel.: 724 216 492**

Big Shot je strojek s ručním pohonem (s klikou) na vyřezávání a embossování. Vyřezává a embossuje papír, látky, hliníkové fólie, korek, pěnovou gumu, kůži, plst'... Vše do max. šíře 15 cm (max. šíře průchodu strojem).

V našich prodejnách a v e-shopu najdete širokou nabídku příslušenství - embossovacích kapes, vyřezávacích šablon a vysokých nožů.

Přístroj vám v našich prodejnách rádi předvedeme.

K Big Shotu obdržíte embossovací kapsu a malou vyřezávací šablonu
ZDARMA
Pouze do vyprodání zásob!

Aktuální nabídku naleznete na
www.optys.cz
v sekci Výtvarné potřeby

Až z polí zařouká

vyrobte si jehelníček
i podzimní dekoraci
zároveň

Co budete potřebovat:

- vatovou hrušku, 4,6 x 6 cm • 7 Kčobj. č. 4071500402
- akrylové barvy • od 28 Kč
- permanentní černý fix • 14 Kčobj. č. 2010200026
- pohyblivé oči, 10 ks • od 8 Kčobj. č. 4071800044
- dekorační plst', 20 x 30 cm • 16 Kčobj. č. 4071600622
- dřevěné výřezy lístečků, mix 12 ks • 19 Kčobj. č. 10025
- duté vlákno nebo vatu
- jehlu a bavlnku

Postup najdete na
www.vytvarny-kurz.cz
v sekci návody

Materiál pro svá tvoření objednávejte na

www.optys.cz

v sekci Výtvarné potřeby

kreativní
OPTYS